469

Denise Robins

ÎNFRÂNGEREA

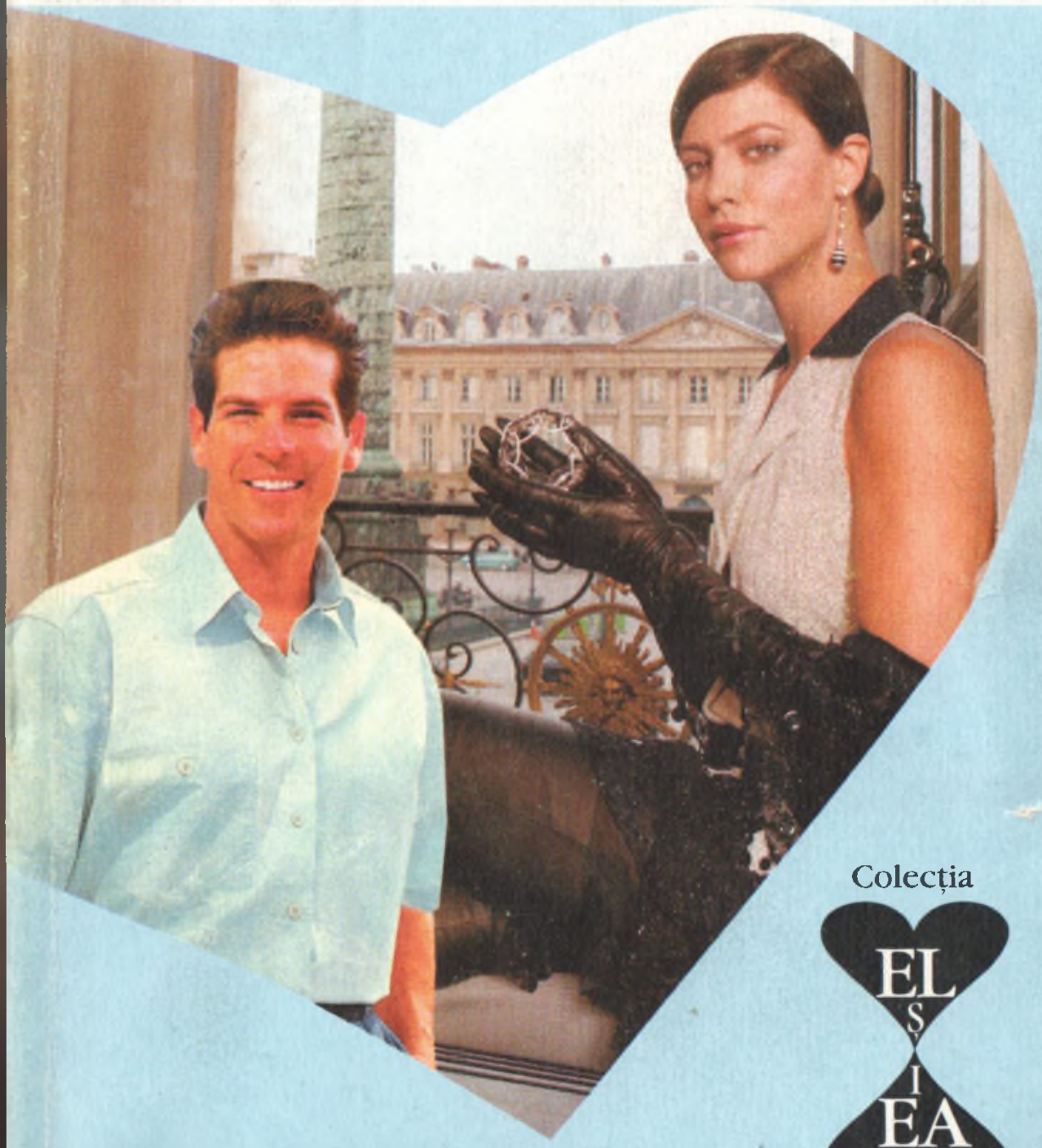

Colecția

EL ȘI EA

Editura ALCRIS

Editura ALCRIS, prin romanele colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

Delia Beringham este frumoasă și tânără, o bogată moștenitoare. Iubitul ei, nu are altceva decât o înfățișare plăcută și sex appeal și dorește doar banii Deliei. Dar curând, Delia se va trezi săracă după decesul neașteptat al tatălui său și Lingo Hewes va dispărea din viața ei. Delia își ia o slujbă pentru a-și câștiga existența, dar întrucât nu are studii, nu va găsi ceva bine plătit. Este foarte aproape de disperare. Prietenii o părăsesc după ce află că este săracă.
Cu toate acestea, ea nu este înfrântă de viață, ci continuă să creadă în zicala că nu viața contează atât de mult, ci curajul cu care o poți înfrunta.

THE BEST

ISBN 973-646-285-4

PREȚ 26.000 LEI

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ROBINS, DENISE
Înfrângerea / Denise Robins
București: Alcris, 2003.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): Gay defeat
ISBN 973-646-285-4
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

DENISE ROBINS

Înfrângerea

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Când Delia ieși din holul hotelului Ritz în timpul cocteilului, în acea zi toridă de august, toată lumea o privi lung; unii întoarseră capul după ea.

Bărbatul înalt, blond, care o urmări prin hol și se așeză lângă ea, o privea și el plin de admirație.

– Ce vrei să servești, iubita mea?

– Gin. Atât, zise ea. Este mult prea cald. Nu-mi place să mă aflu în luna august la Londra, atmosfera este insuportabilă. Nu ți se pare, Lingo?

Lionel Hewes, căruia, în cercul de prieteni i se spunea Lingo, scoase o tabacheră de aur din buzunar și i-o întinse tinerei din fața sa.

– N-aș fi suportat atmosfera, dacă tu n-ai fi fost în oraș.

Vorbele lui îi aduseră un zâmbet pe buze. Respinse tabachera scuturând din cap, apoi își scoase cu gesturi

lente mănușile, cea din dreapta mai întâi, apoi și pe cea din stânga. După ce deschise poșeta, scoase o cutie verde pe care o puse pe genunchi, pe care se afla monograma ei, un" D" din diamante, după care își examină fața într-o oglindă mică.

La cei douăzeci de ani, Delia nu avea nevoie de machiaj. Avea ochi negri, migdalați, și gene lungi, întoarse; părul negru, era tăiat drept.

Nu arăta deloc a englezoaică. Mama ei fusese franțuzoaică, dar ea se născuse și crescuse la Londra.

Mama ei murise când Delia avea doar zece ani. Tatăl ei, Charles Beringham, crescuse această unică fiică așa cum crezuse el mai bine. Era un om bogat și foarte ocupat. O adora pe Delia și o vedea cât putea de des. Încă de când se născuse, Delia se bucurase de lux și atenție și fiind foarte frumoasă și amuzantă, avusese parte de multă atenție și dragoste. Așa că, mintea ei era preocupată doar de amuzament și plăceri. Și nu era de mirare, pentru că nu avusese la ce să se gândească până în vara asta. Atunci îl cunoscuse pe Lingo Hewes, se îndrăgostise de el și descoperise că a fi îndrăgostit cerea multă gândire, mai ales că situația asta îi mai crea și probleme.

Lingo era căsătorit. Delia încercase din greu să nu se îndrăgostească de el, dar o făcuse și nu avea nici o

speranță să scape prea ușor. Era cu zece ani mai mare și foarte atrăgător. Era priceput în arta dragostei, poate cam prea priceput. Delia îl găsea extraordinar, mai ales pentru că el era secretul ei; un secret față de tatăl ei, de cercul ei de prieteni, ca și de soția lui Lingo.

În dimineața asta, aflată la Ritz cu Lingo, Delia nu mai era atât de veselă și plină de viață ca de obicei. Ridică paharul în care se afla cocteilul și, privind lichidul rubiniu, spuse:

– Cum se va sfârși asta, Lingo?

– Într-un singur fel, zise el întinzindu-și picioarele, trăgând din țigară, și urmărind-o pe Delia printre rotocoalele de fum. Vom dispărea amândoi și-i lăsăm pe toți cu gurile căscate.

– Cum așa? întrebă Delia. Ce vei face cu soția ta? Iar eu cu tatăl meu...

– Soția mea, zise Lingo cu răceală în glas, nu va suferi din cauza despărțirii. Suntem căsătoriți de șase ani și în ultimii doi am trăit ca doi străini, în aceeași casă. Phil va fi mulțumită să-și recapete libertatea și o pensie consistentă.

– Asta înseamnă că eu va trebui să mă descurc cumva cu suferința pe care i-o voi provoca tatălui meu, zise Delia sorbind din paharul cu băutură. Tata mă adoră, dar ideea că am fugit cu un bărbat însurat, îl va distruge.

– Te va ierta repede. Nu-i sunt antipatic.

– Nimănui nu i-ai putea fi antipatic, dragul meu, zise Delia, zâmbindu-i. Dar tata își va schimba atitudinea față de tine, dacă ar ști că suntem împreună.

– O perioadă grozavă, trebuie să recunosc.

– Așa este, susținu și Delia.

– Dar nu mai putem continua astfel. Vreau să-mi aparții, Delia, să știu că ești doar a mea.

– Atât de mult mă iubești?

Lingo întinse mâinile spre ea, îi prinse palmele mici, le întoarse și le sărută.

– Știi prea bine, iubito.

Inima ei începu să bată mai tare.

– Dacă ai fi liber! oftă ea.

– Trebuie să-mi recâștig libertatea! promise el.

– Mai este și Martin Revell, adăugă Delia.

Lingo se încruntă, apoi obrajii i se colorară brusc, semn de iritare. Numele acestui Revell era suficient să-l scoată din minți. La naiba cu bărbatul acesta! La naiba cu rolul pe care-l jucase în existența Deliei! Acesta se afla permanent în casa Beringham; Charles Beringham îl plăcea mult. Tatăl lui Martin fusese mulți ani avocatul familiei. Iar acum, când bătrânul Revell murise, locul lui fusese luat de fiul său, care preluase afacerile tatălui.

Dar Lingo nu înțelegea de ce acesta trebuia să fie o piedică în calea lor.

– Mai este și Martin! repetă Delia. Tata mă atenționează mereu să mă port frumos cu el!

– Și de ce ar trebui s-o faci?

– Nu mă interesează acest tip. Pe tine te iubesc.

– Dar dacă nu m-ai fi cunoscut pe mine, te-ar fi interesat tânărul Revell?

– Nu știu, nu cred, nu s-a pus niciodată problema unei legături amoroase între noi. Delia rosti aceste vorbe cu emfază. Dar să nu ne mai gândim la Martin, zise tot ea. Să vedem mai bine ce facem cu situația noastră.

– Mda, ar fi mai înțelept, zise și Lingo privind-o printre gene.

Apoi, după ce o privi lung, de parcă ar fi vrut să se asigure de locul pe care-l avea în inima ei, Lingo îi sugeră:

– Ce-ai zice, iubito, spuse el aplecându-se spre ea, de parcă n-ar fi vrut ca vorbele lui să mai fie auzite și de altcineva: ce-ai zice dacă am lua taurul de coarne, chiar în seara asta?

Ea îl privi uluită, incapabilă să spună ceva coerent. Privi în jur, apoi îl întrebă:

– Ce vrei să spui?

– Mă gândeam să avem o discuție serioasă cu tatăl tău, să-i spunem că ne iubim; eu îmi voi lua angajamentul că voi divorța cât se va putea de repede și mă voi căsători cu tine.

– Lingo, chiar ai îndrăzni?

– Mă iubești îndeajuns pentru a avea încredere deplină în mine?

– Mă simt vinovată față de soția ta și de ce se va întâmpla cu ea de acum înainte.

– Nu este cazul, nu-i pasă dacă divorțăm.

Delia îi evită privirea o clipă.

– Prefer să luăm masa aici și să discutăm în detaliu ce avem de făcut, zise el.

– Este o idee bună, încuviință Delia.

– Voi comanda ceva special pentru tine, iubito, nu voi uita trandafirii roșii pe care-i adori și care nu-ți vor lipsi de pe masă, pe viitor.

Lingo vorbea din tot sufletul, simțind că această masă va fi un element hotărâtor în existența lor de acum înainte. Lingo dispăru un moment, iar ea îl însoți cu privirea și se gândi că era un tip minunat și se purta grozav cu ea. Câtă sensibilitate! Se gândise până și la trandafirii roșii!

Dacă ar fi auzit conversația care se desfășura între Lingo Hewes și un alt bărbat aflat la bar, Delia ar fi fost cel puțin șocată.

– Poți să-mi împrumuți niște bani, amice? Am invitat o tipă la masă și n-am un sfanț.

Bărbatul îi întinse două bancnote lui Lingo privindu-l lung, și trecu mai departe, întrebându-se de unde naiba ar putea face și el rost de niște bani, pentru că resursele îi erau pe terminate.

Lingo Hewes și Delia serviră prânzul, timp în care Lingo încercă să se facă tot mai plăcut. Desigur, avu succes deplin. Delia îi spuse:

– Vei da dovadă de curaj, iubitule, dacă îi vei spune adevărul tatălui meu. Sunt sigură că după ce va bodogăni puțin, ne va ajuta.

– Mă rog la Dumnezeu s-o facă, zise Lingo.

Ieșiră din restaurantul hotelului pe un soare puternic, care lumina piața Piccadilly într-un fel anume. Sau, poate așa credeau ei? Poate aveau impresia că și soarele este cu ei... Delia își puse totuși, mănușile.

– Ar fi grozav să facem o plimbare, doar n-o să mă duci acasă!

– Ce faci după-amiază? o întrebă Lingo, în timp ce se îndreptau spre strada Charles, unde locuise în ultimii cincizeci de ani familia Beringham.

– Vine amica mea, Betty Willis, la ceai. Ne-am cunoscut la Paris.

– Norocoasă este această Betty, începu Lingo apoi deodată se opri.

Atenția sa fu atrasă de titlul mare al unui ziar pe care-l ținea desfăcut un bărbat aflat la colțul străzii.

– Stai puțin, Delia...

Delia îi urmări privirea.

– La ce te uiți?

– Vezi ce scrie acolo?

Delia începu să citească. Titlul era scris cu litere mari:

„Sinuciderea unui mare bancher"

Delia simți o strângere de inimă.

– Dumnezeule, zise ea, mă întreb dacă este vreunul din prietenii tatei. Lingo, cumpără un ziar!

Se opriră în fața chioșcului cu ziare, iar Lingo cumpără Evening Special. Mergând la pas cu Delia, despături ziarul. Deodată, se opri.

– Dumnezeule! exclamă el și broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

– Ce este, Lingo?

Nu-l văzuse niciodată atât de tulburat. Întinse mâna să ia ziarul. Lingo încercă să-l împăturească pentru a o

împiedica să vadă titlul acela cu literele foarte mari, dar ea îi smulse ziarul din mână. Simți dintr-o dată o teamă inexplicabilă.

– Lasă-mă să văd! Nu mă opri, Lingo!

Atunci văzu numele ei scris cu litere mari de tipar.

„Cunoscutul bancher Beringham a fost găsit mort în biroul său, cu un revolver în mână. S-a sinucis după ce a aflat că este ruinat..."

Delia scăpă ziarul din mână.

– Oh, exclamă ea. O, dragul meu, tată!

Lingo Hewes puse o mână după umerii ei. Se temea că tânăra va leșina. Urgent făcu semn unui taxi care trecea prin preajmă, o urcă, dându-i șoferului adresa ei. Apoi, se așeză lângă ea. Era aproape la fel de palid ca și ea. În acest timp, se gândea: Doamne, ce lovitură, nu numai pentru ea, ci și pentru mine!

***

În biblioteca familiei Beringham de pe strada Charles, Martin Revell se afla în fața unei ferestre deschise urmărind taxiurile sau mașinile care treceau pe stradă. O aștepta pe Delia.

Martin se întorsese de la morgă. Identificase cadavrul lui Charles Beringham și i se făcuse rău realizând că pierduse nu numai un client valoros ci și un prieten bun.

Un taxi opri în fața casei Beringham, iar Martin se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Văzu chipul palid ca o coală de hârtie al Deliei și se grăbi spre ea, cu dragoste și milă.

– Delia, draga mea, ai aflat?

Delia se lăsă condusă spre casă.

O dată ajunsă în biblioteca în care predomina verdele, se lăsă într-un fotoliu, aflat în fața biroului tatălui său și-și scoase bereta viu colorată care, acum, contrasta neplăcut cu chipul ei livid.

Îl privea pe Martin Revell, bunul prieten al tatălui ei.

– Spune-mi tot ce trebuie să știu, zise ea, ducându-și mâna la ochi.

El îi spuse câte ceva, evident nu totul. Era impresionată, șocată, și asculta cu toată atenția glasul profund al bărbatului, realizând că în timp ce ea băuse, dansase și se distrase, tatăl ei se aflase în situații limită, imposibil de depășit de unul singur.

– O, dacă aș fi știut! exclamă ea.

– Ce puteai să faci? o întrebă Martin Revell cu gravitate.

Ea își ridică încet capul, privindu-l ciudat.

– Desigur, nu mă crezi capabilă să fac ceva bun, nu?

Expresia ei ca și glasul îl luară prin surprindere.

– De ce spui asta, Delia...

– Pentru că știu cât mă disprețuiești! Întotdeauna m-ai considerat pe mine și prietenii mei niște persoane inutile pentru societate! Știu asta foarte bine!

Martin Revell roși.

– Să nu discutăm în contradictoriu în aceste momente, draga mea!

Ea oftă, apoi râse amar.

– Dă-mi, te rog, o țigară, murmură ea.

Acum își recăpătase tonul. Așa i se păru lui Martin. Avea nevoie de o țigară, poate doar pentru a ascunde că-i era teamă și era nefericită.

Martin îi întinse țigara cerută, apoi începu să străbată cu pași mari biblioteca.

– Spune-mi, zise ea brusc, asta înseamnă că nu voi mai avea nici o lețcaie?

Martin se opri în fața ei, își trecu degetele prin părul negru care începuse să încărunțească prematur, la tâmple, mai ales.

– Mă tem că nu!

– Chiar nimic? întrebă ea speriată de-a dreptul.

– Este prematur să mă pronunț, Delia, dar nu cred că ți-a mai rămas ceva. Are datorii foarte mari, a pierdut foarte mult la cărți ultima dată, și nu și-a mai revenit.

Ea clipi de câteva ori de parcă nu-i venea să creadă și-i evită privirea.

– Ce perspectivă sumbră! exclamă ea.

Martin o privi, cu inima bătându-i tare, ca niciodată.

– Delia, biata de tine…

– Nu-ți face griji pentru mine, i-o reteză ea, iritată de mila lui. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru mine. Nu pot încă realiza ce se va întâmpla, dar cred că voi rămâne și fără casă. Îmi este greu să-mi imaginez că voi pierde totul. Dar voi găsi ceva de lucru, știu cui mă pot adresa. Ea se gândea, desigur, la Lingo, care era atât de îndrăgostit, încât va avea grijă de ea cu mare bucurie.

– Știi că voi veghea întotdeauna asupra ta, Delia. L-am iubit pe tatăl tău și l-am prețuit. Mi-a fost prieten bun. L-am servit până la moarte și voi face același lucru cu tine.

Delia ridică privirea spre el, apoi îl evită, jenată.

– Ești foarte grijuliu, Martin!

– Nu se poate spune asta. Nu este momentul... el se opri bâlbâindu-se ca un copil, cu ochii arzând, cu mâinile tremurând. Dacă dacă mi-ai face onoarea... de a ... de a te căsători cu mine... voi avea grijă de tine tot restul vieții.

Delia îl ascultă privindu-l tăcută, apoi culoarea îi reveni brusc în obraji. Râse nervos.

– Dragul meu Martin, am înțeles bine, m-ai cerut în căsătorie?

– Exact, zise el.

Delia luă țigara pe care o lăsase pe marginea scrumierei și trase cu nesaț din ea. Obrajii îi erau la fel de îmbujorați și ochii începură să-i strălucească. Dar simțea atât mândrie cât și o dorință ciudată de a-l tachina.

– Mda, ți-e milă de mine, tocmai pentru că situația m-a luat pe nepregătite. Altfel nu ți-ar păsa. Apoi se corectă: Martin, ar trebui să-ți fiu recunoscătoare, dar, de fapt, eu sunt gata să mă mărit cu altcineva.

Martin rămase uimit, cu o expresie foarte ciudată, rigidă, de neînțeles pentru ea.

– Îmi poți spune cu cine?

– Cu Lingo Hewes, imediat ce obține divorțul.

Martin Revell continuă s-o privească de parcă ar fi văzut-o atunci prima oară, observând că deși aflată într-o stare deplorabilă, conștientă că rămăsese săracă, femeia din fața sa continua să-l sfideze.

– Dumnezeule! exclamă el.

Delia roși și mai tare lăsând ochii în jos.

– Nu înțeleg ce te scandalizează; sunt sute de divorțuri zilnic, iar eu și Lingo ne iubim...

– Delia, pentru numele lui Dumnezeu, gândește-te bine!

– M-am gândit destul!

– Și doamna Hewes?

Delia se încruntă.

– Îmi pare rău pentru ea, fii sigur de asta. Dar Lingo spune că ei nu-i pasă, pentru că-și dorește libertatea.

– Foarte bine. Crezi însă că-și permite să susțină două neveste?

– Două neveste! Nu fi rău, Martin!

– Trebuie să vezi realitatea așa cum este, Delia.

– De fapt, n-am discutat până acum problema materială, admise ea; nu știu ce-și poate permite și ce nu. Nu-mi place să discut despre bani, dar sunt sigură că Lingo mă poate întreține. Mi-a spus asta de multe ori. Are propriul său venit.

Martin, părăsit de orice speranță, se îndreptă spre fereastră și privi afară.

– Delia! zise el întorcându-se brusc. Să rămânem prieteni! Aș vrea să te ajut, iar dacă lui Hewes chiar îi pasă de tine și vrea să te ia de nevastă, ei bine, aș putea face ceva în acest sens.

Era drăguț din partea lui, își spuse Delia. Martin putea fi o persoană foarte plăcută, atunci când voia. Lacrimile îi inundară ochii.

– Așa este. Nici eu nu vreau să rup relația cu tine, Martin. Ai fost foarte bun cu mine, dar acum mi se pare cam exagerat să vrei să te însori cu mine doar pentru că am rămas orfană și fără bani.

El simți o licărire de speranță. Îi luă mâna, spunându-i:

– Nu numai din acest motiv, Delia...

Dar se întrerupse brusc, deznădăjduit, văzând că tânăra din fața sa izbucnise din nou în lacrimi.

Încercă s-o consoleze, s-o liniștească, dar ea continuă să plângă. Durerea provocată de moartea tatălui său era prea puternică, prea recentă, și pe moment nu se putea gândi la nimic altceva.

***

Delia Beringham încetase prea brusc să-și croiască drumul în viață.

În săptămâna care urmă morții neașteptate și violente a tatălui său ajunse la un punct crucial al existenței sale.

Martin venea destul de des s-o viziteze și petrecea mult timp cu ea, împărțindu-se între munca sa de birou și atenția specială pe care i-o acorda fiicei decedatului său prieten, Charles Beringham.

Delia își petrecu ziua în pat după ce află de moartea tatălui său, refuzând să vadă pe oricine ar fi venit s-o consoleze. Dar telefonul suna aproape încontinuu și le răspunse în cele din urmă prietenilor apropiați, așezată pe perne, simțindu-se rău de prea mult plâns.

Prietenii o sunaseră s-o consoleze, căci toți citiseră vestea din ziare. În încheierea discuției, aproape fiecare din ei spuse același lucru:

– Îmi pare atât de rău, draga mea... ce vei face de acum înainte?

Lady Berrell îi trimisese garoafe și un bilet:

„Te simți prea singură, draga mea... o să vin mâine pe la tine..."

Toți cunoscuții o sunară din milă dar și curiozitate. Și chiar dacă, de fapt, mai mult curiozitatea îi împinsese s-o caute, Delia nu realiză asta. Nu se gândea decât la ce-i spusese Martin: că prietenii, după ce vor afla că nu mai are bani, o vor părăsi curând. În clipa

aceea, se gândise că Martin ar trebui să vină să vadă că nu avusese dreptate, că toți prietenii o căutau la fel ca înainte.

Desigur, începură să vină cu toții, femei și bărbați îmbrăcați elegant, în casa de pe strada Charles, cu flori și mii de întrebări rostite și nerostite. Martin Revell îi urmări cum veniră și plecară, fără să facă vreun comentariu. Știa bine că toți aceștia se adunau acasă la Delia din curiozitate morbidă, și că aceasta le va pieri curând.

Dintre toți, Betty Willis era cea mai sinceră și mai neprefăcută. Era o tânără leneșă, fără prea multă minte, de vârsta Deliei, care nu se gândea decât la modă și la nimic altceva. Cu toate acestea, îi era într-un fel devotată Deliei, încât Martin consideră că ea, cel puțin, nu va dispărea o dată cu ceilalți. Tânăra venise cu un geamantan plin de lucruri ca să stea cu Delia pentru ca aceasta să nu se simtă singură.

Desigur, sună și Lingo Hewes de două sau trei ori în ziua aceea. Dacă era vreun om care să-i displacă teribil lui Martin, ei bine, acesta era Lingo Hewes. Dar dacă Delia îl voia, ce putea face? Trebuia să-i respecte alegerea.

Martin reuși totuși s-o convingă să nu se ducă la înmormântare și, în dimineața respectivă, Lingo veni să-i țină de urât; stătură amândoi în minunata ei încăpere, decorată în catifea verde, cu încrustații

aurii. Lingo o ținu în brațe, o sărută și o consolă când ea izbucni în lacrimi la gândul că tatăl ei era tocmai în acel moment ars la crematoriu.

– Astăzi s-a întâmplat ceva de o cruzime nemaiîntâlnită, îi spuse Delia lui Lingo, după ce se mai opri din plâns și putu să-și recapete oarecum calmul. Marie a sunat-o pe Pacquille, unde am cont deschis de multe luni și a încercat să obțină de la ea niște toalete negre, dar cei de acolo au fost cam grosolani cu ea. I-au cerut să plătească nu cu cec, ci cu bani gheață.

Lingo ridică din sprâncene, continuând s-o mângâie.

– Ce rușine, draga mea! exclamă el.

Nu-i plăcuse deloc ce aflase de la ea. Desigur, Pacquille se temea că nu-și va mai primi vreodată banii pe toaletele Deliei. În acest moment, pisica era aruncată în grădina casei Beringham.

Delia primi destul de greu lovitura. Lingo știu prea bine în momentul acela că ea nu avea să primească nici un ban. Era într-adevăr o lovitură pentru biata Delia; tocmai când începea să se bucure de viață; era atât de atrăgătoare. Era înnebunit de pasiune pentru ea, deși ochii ei negri, de obicei strălucitori, erau plini de lacrimi astăzi. Era pe departe cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Îi sărută mâna vrând să pară mișcat de durerea ei.

– Nu vreau să te mai văd tristă, draga mea.

Ea încercă să zâmbească.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, Lingo. Și Betty s-a dovedit o bună prietenă dar fără tine, iubitule, mi-aș fi pierdut mințile de durere.

– N-am făcut mare lucru, zise el cu falsă modestie; n-am putut suporta să te văd atât de îndurerată. Chiar și Phil m-a întrebat despre tine, despre moartea subită a tatălui tău. Și să știi că sunt gelos pe acest Revell, pe care-l găsesc mereu aici.

– Nu trebuie să fii gelos pe Martin, el este executorul bietului meu tată, așa că este firesc să stea mai mult pe aici, zilele astea. De fapt, Martin este un tip din alte vremuri, prea ciudat, prea serios, dar oricum, este un prieten bun.

– Dar tu ai nevoie de mai mult, draga mea, zise Lingo, continuând s-o mângâie.

– Nu știu cum aș fi suportat pierderea tatei dacă n-ai fi fost alături de mine, se confesă Delia. Ea spunea acestea cu toată sinceritatea, fiindu-i recunoscătoare lui Lingo pentru prezența lui, atenția lui necondiționată, dragostea lui. Toți prietenii mei au fost foarte atenți cu mine în aceste momente, dar de fapt, doar tu ai contat.

– Draga mea, murmură Lingo, care citise un paragraf în ziarele de dimineață care spunea că până și

asigurarea de viață a lui Beringham era ipotecată și că toate proprietățile lui vor fi vândute pentru a i se plăti datoriile.

– Nu-mi pot imagina ce se va întâmpla în continuare, șopti Delia ducându-și mâna la frunte. Martin mi-a spus seara trecută că bietul tata a pierdut toți banii la cărți. Tot ce este aici, continuă ea făcând un gest larg, va fi vândut. Totul. Eu nu voi mai avea nimic; poate una sau două bijuterii și desigur, hainele. Sper că pe astea nu mi le vor lua.

– Nu-i voi lăsa eu, draga mea, zise Lingo foarte galant.

– Mi-a mai spus că toți prietenii mă vor părăsi cu timpul, imediat ce vor afla că sunt săracă, adăugă Delia.

– Ce individ lipsit de simțul umorului! comentă el. Nu-l suport pe acest Revell.

Delia se grăbi să continue:

– Cu toate astea, este un tip de treabă, dar are un fel anume de a-ți spune lucrurile în față. Așa consideră el că este bine, sau nu se poate abține. I-am spus și despre noi.

– A fost bine, draga mea?

– Trebuia să afle.

– De ce i-ai spus și, mai ales, ce anume?

– Că ne iubim și că imediat ce vei divorța, ne vom căsători.

Lingo nu zise nimic ci își aprinse o țigară.

– El ce-a spus?

– N-a părut prea mulțumit de asta, cred că nici nu trebuia să fie. Martin face parte din familie și acum, desigur, simte o oarecare responsabilitate față de mine, când tata nu mai este. Dar i-am spus să nu-și facă probleme, pentru că voi fi în grija ta de acum.

– Draga mea! exclamă Lingo, cu gândul la banii Deliei care acum nu mai existau.

Delia se lăsă din nou pe perne, închizând ochii. Își amintea cererea în căsătorie făcută de Martin. Desigur, nu-i putea spune lui Lingo despre asta, n-ar fi fost cinstit față de bietul Martin.

Deodată deschise ochii și-l privi cu un aer îngrijorat pe Lingo.

– Parcă spuneai că tocmai acum soția ta a început să te întrebe de mine?

– Mda. Este un subiect de actualitate pentru ea, deoarece am fost văzuți de Connie Berrell la Ritz, cu câteva zile în urmă, mi se pare chiar în ziua în care am aflat vestea morții tatălui tău. Iar eu ar fi trebuit să mă întâlnesc cu cineva într-o chestiune de afaceri, în dimineața aceea.

Delia se ridică nervoasă, desfăcând batista cu margine neagră, de doliu, pe care o ținea în mână. Avea obrajii roșii. Ura ideea că Lingo era un bărbat căsătorit. Îi spuse pe un ton scăzut:

– Lingo, nu suport ideea că teoretic și legal apartii alteia. Nu suport să știu că te iau de la alta. Sigur că ar fi trebuit să te duci la acea întâlnire de afaceri. Dar tu m-ai asigurat întotdeauna că soției tale nu-i pasă de ceea ce faci, că n-o mai interesezi.

– Așa și este, draga mea, dar s-a folosit de această întâmplare pentru a mă face să mă simt vinovat. Și cum să nu fie geloasă pe tine care ești tânără și frumoasă? Asta a făcut-o să pună întrebări.

Delia înregistră răspunsul lui care începu să-i ridice unele semne de întrebare, cu toate că era teribil de îndrăgostită de el.

– Lingo, zise ea, încerc din greu să-mi revin după moartea tatălui meu, pentru a mă putea gândi la viitor. Ce vom face? Cum vezi tu lucrurile?

Lingo anticipase această întrebare; o dată și o dată trebuia să vină. Își îndreptă umerii.

– Ne vom mai gândi; nu-ți tulbura căpșorul ăsta frumos cu astfel de lucruri, acum. Ai avut prea multe probleme de rezolvat. Uită-le în brațele mele.

– Lingo, aș vrea să te gândești și să-mi spui ce vom face, șopti ea, cuibărindu-se în brațele lui. Cred că în

acest moment n-am putea face decât ce ai spus acum câteva zile la Ritz, adică să începi divorțul. Ești sigur că soția ta ți-l va acorda?

Lingo murmură ceva care suna afirmativ și continuă s-o sărute. Dar deodată în fața ochilor în apăru figura soției sale și scenele din apartamentul lor, chiar înainte să vină s-o vadă pe Delia.

Fuseseră destul de brutali unul cu celălalt, își spuseseră cuvinte grele, dar când Lingo rostise cuvântul divorț, ea sărise în sus:

– Nu fii prost! Avem datorii prea mari pentru ca să ne putem permite divorțul. Dacă aș găsi un bărbat cu bani, foarte repede, să fii sigur că aș fi prima care te-ar părăsi. Dar dacă tu găsești o individă cu bani, nici o problemă. Oricum, nu-ți mai pierde vremea cu tipa aceea, Berringham, nu are o lescaie.

Delia și Lingo făcură dragoste, iar el se străduí să n-o lase să bănuiască nimic. Când se ridică să plece, Delia era mai calmă, mai destinsă, dar încă tristă și nefericită. Lingo se simți pierdut când văzu că se baza pe el și aștepta totul de la el.

Sărutându-l de rămas bun, Delia se gândi că nu se mai simțise disperată și pierdută cu Lingo. El o va face mereu fericită.

Era mai stăpână pe sine când veni Martin, să ia masa cu ea după înmormântarea tatălui ei.

Șocul și uluirea trecuseră deja și nu mai părea că stă să izbucnească în lacrimi în orice moment.

Martin, încă mai suferea după ce văzuse și simțise la înmormântare, dar încercă să n-o deprime și pe Delia. Ea insistase, oricum, să discute despre afacerile tatălui său, iar la cafea și țigări discutară despre viitor.

– Îmi este foarte clar acum că nu mai am nimic o dată ce va fi vândută această casă, zise Delia. Așa este?

– Din păcate, ai dreptate, draga mea.

– În acest caz, cu cât plec mai repede de aici cu atât mai bine, murmură Delia.

– Așa este, zise Martin, nu trebuie să mărim datoriile deja existente.

– Magazinele se vor ocupa de asta, zise Delia cu o grimasă, spunându-i despre Paquille.

Ochii lui gravi poposiră asupra ei cu compasiune.

– Așadar, accepți realitatea, draga mea.

– Nu mai contează acum. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu l-aș fi avut pe Lingo.

Martin Revell îi evită privirea. Nu voia s-o privească, să vadă cum i se lumina chipul frumos și drag, atunci când menționa numele lui Lingo.

– Ați luat o hotărâre, Delia? făcu el efortul s-o întrebe.

Delia își mai puse zăhăr și lăpte, apoi începu să mestece cu linguriță, gânditoare, în cafea. Ridică privirea spre el.

– Într-un fel, da. A fost aici dimineață și am discutat. Delia izbucni în plâns.

Martin o privi cu tandrețe.

– Draga mea, nu te gândi că...

– Am discutat multe și, desigur, am ajuns la concluzia că Lingo trebuie să divorțeze, pentru a se putea căsători cu mine. Numai că nu știm ce putem face până atunci.

Martin îi evită privirea. Scoase un pachet de țigări din buzunar, aprinse una. Apoi, îi spuse:

– Chiar trebuie să fii implicată în acest divorț?

– Cred că așa va fi, dacă voi pleca acum cu Lingo. Cred că soția lui îmi va trimite și mie citație nu? Dar cui îi pasă?

Martin continua să stea cu ochii în podea.

Delia insistă ca el s-o privească.

– Martin, lasă privirea asta! Voi fi bine, mă voi descurca, te asigur!

– Bine, în acest caz, fă ce vrei, zise el. Te rog, doar, să fii foarte atentă!

Delia roși.

– Îți voi spune destul de curând care este hotărârea mea și a lui Lingo, zise ea cu răceală.

– Te rog s-o faci, Delia.

– Între timp, bănuiesc că tu trebuie să te ocupi de vânzarea bunurilor tatei și achitarea datoriilor acestuia.

– Altcineva, mai precis o comisie, se va ocupa de asta.

– Nu-mi sună bine. Nu înțeleg ce se întâmplă, dar consider că este bine să mă mut cât mai repede de aici. Poate mă voi duce pentru început la familia Willies. Betty este prietena mea. Astăzi le va spune alor ei că voi sta în casa lor o vreme.

Martin o privi îngândurat.

– Betty este o tânără cu vederi largi, dar colonelul Willies aparține vechii generații. L-am cunoscut. Te rog, scuză-mi brutalitatea cu care-ți spun că dacă află de tine și Hewes...

– Oprește-te ! strigă Delia. Știu ce vrei să spui! Dacă nu este de acord cu această realitate nici nu trebuie să mă duc în casa lui! Nu-mi pasă!

Delia era foarte mândră și sigură de sine. Martin, care trecuse prin viață și văzuse multe, o privea cu milă, compasiune, mânie și cu... dragoste.

– În după-amiaza asta, îmi voi sorta lucrurile, îl informă ea. Pot să-mi păstrez câte ceva din ceea ce-mi aparține?

– Desigur.

– Îmi pot vinde bijuteriile, blănurile, ca și automobilul sport.

– Da, continua să repete Martin. Ceea ce-ți aparține legal.

Delia își mușcă buzele. Cu toate acestea, continuă să țină capul sus, mândră.

– Voi trece și peste asta, nu?

El vru să-și manifeste compasiunea dar nu găsi cuvintele potrivite. Dar Delia i-o luă înainte.

– Aș fi fost pierdută fără Lingo.

Martin se uită trist la ceas.

– Trebuie să plec, Delia. Am mult de lucru la birou.

– Mulțumesc pentru tot, Martin. Pentru tot ce ai făcut.

– Delia, îți repet că dacă nu vei avea unde să te duci, eu, mătușa Eva și Elinor ne-am bucura teribil să te avem printre noi.

– Sunteți foarte amabili, răspunse Delia. Și aș vrea să-i mulțumesc mătușii tale pentru scrisoarea minunată pe care mi-a trimis-o la moartea tatei. Îi voi răspunde, dar deocamdată mă simt atât de ciudat încât n-am răspuns nimănui.

– Te va înțelege, zise Martin.

Genele ei lungi și dese se împreunară o secundă și revăzu cu ochii minții casa în care crescuse Martin. Mama lui murise când el se afla în primii ani de școală.

Și atunci, doamna Warnleigh, mătușa Eva, care era văduvă, sosise în casa familiei Revell din Hampstead, pentru a îngriji de fratele ei și de Martin. Acum, când tatăl lui Martin era mort, el continua să locuiască la Hampstead cu mătușa sa.

Delia o plăcea pe doamna Warnleigh. Era o doamnă încântătoare, o femeie interesantă care se apropia de șaizeci de ani. Cu toate acestea, avea capacitatea de a accepta noul, principiile și convingerile tinerilor din secolul douăzeci. De aceea, Delia era sigură că se va înțelege cu ea.

Pe de altă parte, mătușa Eva niciodată nu-i judeca pe cei ale căror opinii difereau de ale ei. Fusese întotdeauna o persoană încântătoare pentru Delia și aceasta ar fi locuit cu dragă inimă în casa ei.

Dar, din nefericire, mai exista și Elinor, care o plictisea teribil. Era fiica adoptivă a mătușii Eva, cam de o seamă cu Martin, o femeie insipidă și plictisitoare, deși tânără. Desigur, avea și ea calitățile ei, dar acestea nu-i spuneau mare lucru Deliei. Participa la acțiuni de caritate și-i plăcea să se sacrifice permanent pentru cineva.

Delia era aproape sigură că Elinor era îndrăgostită de Martin și se întreba de multe ori de ce acesta nu se căsătorea cu ea.

Această tânără nu știa să se îmbrace și punea hainele la întâmplare pe ea. Dar avea un chip drăgălaș, dantura foarte frumoasă și un păr blond, bogat, pe care, desigur, nu știa să și-l coafeze. Îl purta prins la spate într-un coc, lucru care o făcea să arate bătrânicioasă.

Delia își imaginase că Martin ar fi trebuit să fie impresionat de Elinor, de calitățile ei.

Dar niciodată el nu arătase mai mult decât niște sentimente frățești față de ea. Ciudate creaturi sunt bărbații, conchise Delia.

– Să nu uiți că atunci când vei avea nevoie, va exista un refugiu pentru tine la Hampstead, fuseseră vorbele lui Martin, la despărțire.

– Mulțumesc, Martin, răspunsese ea, dar sper să mă pot duce la Betty, sau dacă va fi posibil direct la Lingo.

Martin Revell părăsi cam bulversat luxoasa rezidență a familiei Beringham. Porni pe strada Charles, urându-l din tot sufletul pe Lingo Hewes.

Capitolul 2

Delia se așeză pe jos, în mijlocul salonului ei. Era o poziție ciudată pentru ea, dar singura în care se simțea oarecum relaxată, în condițiile date. Încăperea era un haos. Nu se vedea nici un covor.

În această după-amiază, urma să părăsească reședința familiei Beringham pentru a locui la prietena sa, Betty.

Încerca să-și sorteze lucrurile, pentru a le putea împacheta. Nu mai făcuse acest lucru niciodată în viața ei de până acum; avusese servitori de mică.

Era roșie la față și indignată: se simțea neajutorată, rușinată și nervoasă.

– Nu știu ce naiba voi face cu toate aceste fleacuri, pentru că nu am destule geamantane în care să le înghesui, oftă ea.

Primi o privire înțelegătoare de la Betty Willis, care se afla la celălalt capăt al încăperii.

– Este cam greu de rezolvat problema asta, draga mea. Cred că ar fi bine să împachetezi toate aceste fleacuri și să le dai la un magazin de haine second hand.

Delia își trecu disperată mâna peste frunte.

– Marie făcea ce voia cu hainele de care mă plictiseam. Unde trebuie duse cele de care nu mai ai nevoie?

– Este mai bine să le ducem acasă și Doris se va ocupa de asta.

– Ai noroc cu Doris, răspunse Delia. Niciodată n-am realizat ce multe servicii îți poate face o servitoare.

– Mă tem că nici eu nu sunt mai pricepută în astfel de lucruri decât tine, se confesă Betty.

– Am fost răsfățate amândouă, asta este, conchise Delia.

Betty se ridică, își găsi cu greu calea printre lucrurile risipite pe podea, apoi se așeză din nou lângă prietena sa.

– Am venit să-ți ridic moralul, zise ea prinzând-o după umeri cu duioșie. Lucrurile se vor îndrepta, Delia, vei vedea. Ai mulți prieteni, nu ești singură pe lume.

Delia clipi des pentru a nu se lăsa din nou pradă lacrimilor. O privi plină de încredere pe Betty.

– Sunt bine, nu-ți face probleme din cauza mea. Ai fost o prietenă minunată, Betty, și nu-mi face plăcere să recunosc că și Martin a avut dreptate. Nu mai am atât de mulți prieteni cum am crezut. Am sunat-o de două ori pe Diana Warrington, care era mereu în casa noastră cu soțul ei, pe vremea când trăia tata. Nu mai este de găsit acum. Este una dintre cei care nu mai vor să fie legați de numele meu din cauza celor făcute de tata.

– Nu merită să-ți faci probleme din cauza ei.

– Nu, zise Delia cu o grimasă. Mai este și Connie Berrell, de care nu scăpam nici ziua, nici noaptea altă dată. Seara trecută, eu și Lingo am trecut pe la apartamentul ei, la ora cocteilului. Doi dintre cunoscuți s-au făcut că nu mă văd când am intrat în salonul ei, iar Connie era diferită; mi-a spus de două ori dragă, mi-a admirat rochia, dar... era diferită de aceea care-mi era permanent în casă. Delia oftă, încleștându-și mâinile. Îți spun, am început să știu cine nu îmi mai este prieten.

– Despre mine poți fi sigură, Martin la fel, Lingo...

Delia o privi cu ochii ei mari.

– Da, de tine sunt sigură și, desigur, de Martin. Dar Lingo este mai mult...

– Ați luat vreo hotărâre în ceea ce te privește?

– Va veni imediat să mă vadă și să-mi spună cât va dura divorțul său, apoi vom începe planurile de viitor. Slavă domnului că-l am pe Lingo! Nu știu ce m-aș fi făcut fără el!

Betty Willis se ridică pășind cu grijă prin haosul din încăpere, luă o țigară din cutia aflată încă pe măsuța de la toaletă și o aprinse.

– Draga mea, zise ea cu un oftat, întorcându-se spre figura neconsolată îmbrăcată într-un costum negru de cocteil. Ar fi bine să ne concentrăm asupra muncii noastre pentru ca să putem părăsi casa la ora ceaiului.

Delia se scutură de parcă ar fi fost prima oară când era pusă în fața acestei realități. Își întinse brațele deasupra capului.

– Să muncim, atunci! Cui îi pasă? Este oricum o experiență inedită pentru mine să fiu trează la ora asta și să am treabă de făcut!

– Rușine! exclamă Betty.

Deodată, cineva bătu la ușă.

– Intră! zise Delia.

Florie, una din servitoarele care se ocupa de eliberarea casei Beingham, plină de praf pe față, cu șorțul sfâșiat într-un cui, probabil, apăru cu o scrisoare în mână.

– Este pentru miss Willis, zise ea.

– De la cine este? se întrebă Betty, iar după ce desfăcu plicul exclamă; Doamne, este de la mama!

Delia, care îngenunchease în dreptul unui geamantan, încerca fără succes, să introducă marginile unei bluze de nailon în el.

– Dumnezeule! exclamă Betty Willis, iar Delia se întoarse spre ea nedumerită.

– Draga mea, ce naiba...

Betty făcu ochii și mai mari ca de obicei, roșie la față. Împături biletul pe care-l citise și-l puse în buzunarul costumului său elegant.

– Nu-l voi ierta niciodată pe tata pentru asta!

Delia o privea cu ochii mari.

– Ce a făcut? Despre ce este vorba?

– Este nedrept! exclamă Betty.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi despre ce este vorba! insistă Delia.

– Nu te mai pot privi în ochi, Delia.

Delia nu mai înțelegea nimic.

– Are legătură cu mine?

– Da. Draga mea, îmi este rușine pentru ce a făcut tatăl meu.

– Dragă prietenă, nu te teme, spune-mi despre ce este vorba. Știi că nimic nu poate strica prietenia noastră.

Betty începu să-i explice cu greutate. Mama ei trimisese acest bilet fiind și ea panicată. Colonelul Willis, care coborîse la micul dejun își deschisese, ca de obicei, corespondența și explodase după ce citise câteva rânduri de la sora sa. Sora, mătușa Agatha, jucase cărți seara trecută într-o companie care o inclusese și pe doamna Lionel Hewes. Delia roși. O întrerupse pe Betty spunând:

– Dumnezeule, soția lui Lingo!

Betty continuă, la fel de stânjenită. Mătușa Agatha spusese în scrisoarea sa că Phyllis Hewes era o femeie încântătoare, una dintre cele mai bune prietene ale ei. Era foarte nefericită pentru că soțul ei, un afemeiat notoriu, se încurcase, de data asta, cu o ușuratică, numită Delia Beringham. Mătușa Agatha știa că Delia fusese colegă cu Betty și-și sfătuia fratele să nu-și mai lase fiica în compania uneia care distrugea căsnicii.

Nu era frumos ca numele lui Betty să fie legat de al uneia care era încurcată cu un bărbat însurat.

– N-ar fi frumos! repetă Betty, indignată. Dumnezeule, ce oameni! Cum îndrăznește femeia asta să-mi controleze viața? Se consideră capul familiei și-și vâră nasul peste tot. Tata o ascultă orbește, iar acum mama îmi scrie c-a interzis ședereа ta în casa noastră. Delia, draga mea, nu știu ce să spun...

Delia se ridică.

– Nu-i nimic, draga mea, știu că nu ești vinovată. A fost nesansa mea ca doamna Hewes s-o cunoască pe mătușa ta. Asta îmi demonstrează că știrile circulă foarte repede pe aici. Și mă surprinde, pentru că Lingo mi-a jurat că soția lui vrea să divorțeze.

– Doar nu trebuie să crezi ce-ți spune fiecare! Ești prea credulă, Delia!

– Pe Lingo trebuie să-l cred. Dacă nici în el n-am încredere, atunci... Oricum, va trebui să discut problema asta cu el.

– Mătușa Agatha nu este genul de femeie care să înflorească lucrurile. Ele oricum ajung să fie exagerate când sunt repetate din gură în gură. Cred că doamna Hewes vrea să pozeze în victimă chiar dacă vrea să divorțeze.

– Poate, zise Delia cu jumătate de gură. Dintr-o dată, începu să simtă că pierde terenul de sub picioare, simțindu-se chiar speriată.

La ora patru fără un sfert, Lingo Hewes sună pentru ultima oară la ușa familiei Beringham, cu câteva zile în urmă un fel de Mecca al ambițiilor sale, năruite acum.

De sus, de la fereastra fostei sale camere, Delia îl văzu sosind. Alergă în întâmpinarea lui, simțind că dacă n-ar fi venit, lumea s-ar fi terminat pentru ea.

Când intră în salonul în care o aștepta Lingo, el îi făcu un compliment spunându-i că arăta ca o moștenitoare de miliarde nicidecum ca una care a rămas fără un ban.

Era încântătoare în acel costum cenușiu de jerse, frumos machiată, purtând pe mână mantia acelui costum care avea la guler blană de șinșila, cu bijuterii scumpe.

„ Mare prostie că bătrânul și-a dat sufletul fără a-i lăsa un ban“ se gândi Lingo, dar cu voce tare îi spuse doar:

– Iubita mea! Ce dor mi-a fost de tine!

Delia suspină, ștergându-și lacrimile care îi împăienjeniseră ochii toată ziua. Apoi, lăsă să-i cadă mantia pe un scaun și se aruncă în brațele lui.

– Nu plânge, iubito, murmură el.

Ea ridică încet capul privindu-l cu ochii înlăcrimați.

– Încerc să mă abțin, dar îmi este foarte greu, Lingo. Am avut o nevoie disperată de tine astăzi. Mă bucur din toată ființa mea că ai venit, în sfârșit. A fost o dimineață deprimantă. Am început să-mi sortez cu ajutorul lui Betty lucrurile, să le împachetăm pentru a le transporta în casa ei și dintr-o dată am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare, că am pierdut totul și asta m-a speriat teribil.

– Draga mea...

Ea ridică din nou privirea spre el, oftă, și găsind alinare în privirea lui, continuă:

– Dar lucrurile se simplifică dacă ești aici, iubitule. O, Lingo, ce m-aș fi făcut fără tine?

– Draga mea...

Delia înconjură încăperea din priviri.

– Aș vrea să stăm puțin de vorbă, zise ea ridicând o husă prăfuită de pe un scaun și invitându-l să ia loc. Avem mult de discutat și de luat niște decizii.

El ridică din sprâncene și îi întinse tabachera.

– Vrei o țigară, iubito?

– Nu, nu acum.

– Ai vrea să luăm ceaiul undeva în oraș? Casa asta este dezolantă. Mă face să-mi pierd și bruma de bună dispoziție.

Și ea simțea la fel, dar încercă să nu-i arate.

– Da, știu, dar nu vreau să ies. Sau, mai bine zis, nu în momentul acesta. Suntem singuri și trebuie să lămurim niște lucruri. Trebuie să știu ce am de făcut și nu pot lua nici o decizie fără să discut cu tine. De fapt, aș vrea să știu ce vrei să fac... sunt la dispoziția ta, dragul meu.

El își aprinse țigara.

– Te duci la Willis pentru început, nu? zise el oarecum stânjenit.

Delia își mușcă buzele, strângând batista pe care o avea în mână.

– Da, așa aranjasem, dar acest aranjament a căzut, din păcate.

Lingo îi evită privirea.

– Oh! De ce?

Delia începu să-i explice. Roși stânjenită în timp ce o făcea, amintindu-și de felul în care Betty îi povestise despre isprava mătușii Agatha, ca și discuțiile de la partida de bridge.

– Așa că, vezi, dragul meu, încheie ea cu un zâmbet. Colonelul Willis este un tip de modă veche și nu suportă ideea ca fiica sa să se afle în anturajul unei prietene care va fi citată curând într-un proces de divorț.

Lingo roși până în vârful urechilor. Nu-și ridică privirea din podea.

– Din nou, acea insuportabilă Connie Berrell, zise el printre dinți.

– Poate că așa este, zise Delia. Cu toate acestea, nu înțeleg de ce s-a plâns soția ta mătușii Agatha. Am înțeles că abia aștepta să divorțeze, Lingo.

El își drese glasul.

– Mda, așa este. Draga mea, nu trebuie să iei în serios toate fleacurile care se spun la partidele astea de bridge. Cele care vin acolo nu o fac de dragul de a juca, ci de a mai răspândi vreo bârfă între timp. Dar mătușa lui Betty a luat informația in serios și iată rezultatul. Ți-a fost interzis să mai mergi în casa familiei Willis. La naiba! murmură Lingo.

Delia îl prinse în brațe lipindu-și obrazul de al lui.

– Să nu crezi că asta mă afectează, dacă te am pe tine, Lingo. De fapt, mi-am asumat și această posibilitate când am fost de acord să fug cu tine. Dar vorbele spuse despre nefericirea soției tale mă deranjează.

Lingo nu răspunse pe moment. Era dintr-o dată absent și insensibil la mângâierile ei.

– Ce este cu tine, Lingo?

– Nimic.

– Iubitule, privește-mă.

El ridică încet capul; privirile lor se întâlniră pentru o clipă, apoi ochii lui coborâră în jos.

– Este totul foarte penibil, bîigui el.

– Penibil? repetă ea. Adică ceea ce a spus soția ta?

– Mă refer la tot spectacolul.

Inima Deliei păru să nu mai bată o secundă.

– Lingo, ce vrei să spui?

Lingo se eliberă din brațele ei.

– Nu vezi, iubito, cât de încurcată este toată situația?

– Lingo nu este adevărat că soția ta vrea să divorțeze?

– Desigur, vrea. Singura problemă este cea a banilor.

Obrajii Deliei începură să ardă.

– Dacă aș fi avut banii mei, toate ar fi fost foarte simple, adăugă el. Dar după cum stau lucrurile... el ridică din umeri și lăsă fraza neterminată.

– Un moment, zise Delia. Lingo, mă sperii. Nu știu de ce discuți acum despre bani; până acum n-ai făcut-o niciodată.

– Draga mea copilă, era normal să nu...adică... deodată el se opri.

Delia îl privea cu niște ochii gata să iasă din orbite.

– Lingo, sper că nu spui asta pentru că tata... pentru că nu mai am bani. Nu-mi spune că asta contează pentru tine.

El continua să-i evite privirea.

– Este greu de explicat, dragă. Știu că n-am discutat niciodată problema banilor, dar astăzi lucrurile s-au schimbat și chestiunea banilor se pune foarte pregnant. Eu nu am bani, trebuie să recunosc. Eu și Phil am făcut praf tot ce am avut, fiind cam extravaganți și risipind mai mult decât trebuia. Nu-mi pot permite divorțul, asta este.

Delia îl privea cu inima bătându-i necontrolat, cu respirația îngreunată.

El stinse țigara și se ridică. O prinse de mână ajutând-o să se ridice.

– Iubita mea, îngerul meu, vino aici. Lasă-mă să te țin în brațe. Îmi pare teribil de rău. Dar înțelege că nu-mi pot permite să divorțez de Phil, și să-i dau o treime din ceea ce am. Și să te întrețin și pe tine. Înțelege, este imposibil.

Delia rămase nemișcată în brațele lui.

– Vrei să spui că... te bazai pe ... banii mei?

– Este cam dur spus, dar ...

– Lingo, fă-mă să înțeleg: când ai sugerat să fugim împreună ți-ai imaginat că tata ne va sprijini cu bani. Iar acum când știi că n-o mai poate face, nu mă mai vrei nici pe mine. Răspunde-mi, Lingo. Acesta este adevărul?

– Ascultă, Delia...

– Nu mai ascult nimic! strigă ea. Răspunde-mi o dată la întrebare!

Lingo o lăsă din brațe. Apoi ridică din umeri.

– Foarte bine, dacă vrei să fiu foarte direct...

Delia încuviință.

– Înțeleg, zise ea. Cel puțin, acum știu adevărul. Mi-ar fi displăcut teribil să mă mărit cu cineva care mă

lua pentru bani! Ea făcu o grimasă și adăugă: dar de acum nu mai am de ce mă teme, nu?

Lingo se prefăcu ofensat de atitudinea ei. Nu știa cum să procedeze cu această nouă Delia care era palidă ca o coală de hârtie și tremura toată.

– Martin a avut dreptate, murmură ea. De fapt, a avut dreptate chiar de la început.

– Nu-mi aminti de el, te rog, protestă Lingo.

– Iar eu, ca o proastă, am avut atâta încredere în tine, în voi toți, zise Delia dar nu mai putu continua pentru că vocea i se frânse.

Lingo o văzu plângând ca un copil și simți din nou nevoia s-o protejeze. O strânse la pieptul său.

– Comoara mea, nu face asta. Sigur că te poți baza pe mine. Sunt teribil de îndrăgostit de tine, Delia. Banii nu schimbă relația noastră în nici un fel. Uite ce este, iubito, nu are nici o importanță ce s-a întâmplat cu familia Willis, sau cu nimeni altcineva. Ți-ai împachetat lucrurile? Foarte bine. Nici mie nu-mi va lua prea mult să împachetez și plecăm în seara asta la Paris. Nu sunt chiar falit așa că-mi pot permite să te duc acolo. Iar când bătrânul meu unchi, Chiselmay va muri, voi moșteni banii și titlul. Totul va fi în regulă, atunci. Sărută-mă, draga mea, nu trebuie să ne certăm.

Pe moment, Delia se sprijini de el.

– Vrei să spui că de dragul meu vei începe divorțul?

El râse ușor jenat.

– Draga mea, de ce te cramponezi de divorțul meu? Nu trebuie să te gândești decât la prezent și la faptul că suntem teribil de îndrăgostiți.

Ultima urmă de încredere în el, pierise. Delia îl evită.

– Adică ai vrea să mergem o săptămână sau două la Paris, nu-i așa?

– Chiar și mai mult dacă ne vor ajunge banii.

Se lăsă o tăcere lungă și jenantă, apoi Delia izbucni dintr-o dată:

– Creatură josnică și mizerabilă!

Aparent jenat, el încercă să capituleze.

– Draga mea, doar nu ești o femeie de modă veche, precum mătușa lui Betty sau prietenul Revell! La naiba te-am considerat o femeie practică.

Delia tremura de furie.

– Ieși chiar acum din casa asta, Lingo. Și nu îndrăzni să-mi vorbești de Martin, căci dacă ar fi fost aici te-ar fi lovit, așa cum meriți.

Lingo o privi lung apoi își luă pălăria cea nouă.

– Foarte bine. Dacă așa vezi lucrurile... Dar te asigur că este un comportament cam prostesc și-ți va părea rău după ce voi pleca!

Ea nu-i răspunse.

La ora cinci și jumătate Delia intră în biroul lui Martin. Închise ușa după ea. Martin se ridică s-o întâmpine. Deodată realiză cât de important era dragul de Martin pentru ea, așa cum era în biroul lui impozant, cu covorul turcesc, cu biroul de mahon plin de documente cu grijă aranjate și legate și o bibliotecă de mii de volume. Pe pereți erau tablourile renumitului judecător Bailey.

Martin întinse mâinile spre ea.

– Delia, draga mea, ce plăcere nesperată!

Ea îi întinse mecanic mâna. Martin i -o strânse cu multă afecțiune. Inima începuse să-i bată mai tare la vederea ei. Dar ea nu trebuia să știe asta.

– Este prima oară că vii aici, Delia. Ia loc, te rog. Aici, pe acest scaun. Este confortabil.

Ea îi zâmbi dar refuză scaunul așezându-se pe marginea biroului. Știa că în curând toată drăgălășenia dintre ei va dispărea.

– Pari foarte important în acest birou impozant, Martin, începu ea.

El râse stânjenit.

– Simt că sunt orice altceva, dar nu important. Mă simt ca un pește pe uscat. Tata și vremurile m-au ajutat să devin avocat, dar aș fi fost mai bun pentru opusul acestei meserii.

– Și care ar fi opusul? Să ne gândim. Meseria de avocat este plictisitoare, aridă și lipsită de romantism. Probabil ți-ai fi dorit să fii muzician sau poet!

El începu să râdă din nou.

– Nu pot nega faptul că-mi plac muzica și poezia.

– Nu ești, din întâmplare, și cămătar?

– Nu, de ce? Nici asta nu este o meserie romantică.

– Desigur, nu are nici o legătură cu romantismul, dar este foarte practică.

Acel sentiment frumos care se conturase în inima lui când ea pătrunsese în încăpere cu chipul ei frumos, proaspăt, cu parfumul ei discret, pieri acum. El nu mai zâmbea. O întrebă cu gravitate:

– Ai venit pentru ceva anume, Delia?

Ea ridică din umeri vădit încurcată, în ciuda eforturilor de a nu lăsa se se vadă.

– Da, am venit să te transform într-un cămătar.

– Draga mea, trebuie să ceri doar...

Delia îi evită privirea, căci obrajii începuseră să-i ardă.

– Este doar un împrumut, Martin. Știi, n-am reușit să vând nimic din lucrurile care-mi aparțin, nici măcar nu știu cu cât le pot vinde. Nu mai am nici un ban, cred că mi-ar trebui câteva sute pentru început.

– Draga mea! repetă Martin, cu inima sfâșiată de durere pentru ea. Probabil că ea citi mila din ochii lui pentru că încercă să glumească.

– Va trebui să te consideri unchiul sau tutorele meu. Micuța Delia are nevoie de bani de buzunar.

Începu să râdă pentru că folosise cuvântul unchi, când Martin nu era cu mult mai mare ca ea. O iubea ca un disperat.

– Cât ți-ar trebui? o întrebă el.

– Cât crezi c-aș putea obține pe mașina mea sport, Alfa Romeo, în stare perfectă? Simson, începu ea, apoi se opri pentru că pronunțase numele șoferului tatălui său. Simson a întreținut-o foarte bine.

– Știu, draga mea, zise Martin cu simpatie, dar nu iei prea mult pentru o mașină la mâna a doua. Cam o treime din valoarea reală.

– Ei, mai am și niște diamante, bijuteriile mamei; este teribil să mă despart de ele, dar...

– Delia, draga mea...

Fără să realizeze, Martin se apropia de ea.

Dar Delia nu avea nevoie de compasiunea lui.

– Spune-mi unde pot găsi un cumpărător corect, atât.

– Lasă-mi bijuteriile pe care vrei să le vinzi și o să văd cum rezolv problema.

– Mulțumesc, Martin, îmi ești de ajutor, ca de obicei.

– Pentru asta sunt prietenii, Delia.

Ea scoase o casetă din poșetă, apoi își aprinse o țigară.

– Am auzit adesea că dacă împrumuți bani de la prieteni, poți fi sigur că îi vei pierde curând.

Martin, care-i aprinse țigara, observă că mâna ei mică, îngrijită, tremura.

– N-ai înțeles prea bine, Delia. Îți pierzi mai ușor prietenii când le împrumuți bani.

– Ești cinic, Martin. Eu nu voi fi nerecunoscătoare.

– Nici n-am gândit asta.

Martin se îndreptă spre birou, deschise un sertar și scoase o casetă.

– Îți voi da acum niște bani, iar mâine îți voi mai trimite, zise el.

– Minunat! Sunt mai bogată decât aș fi crezut!

Delia puse banii în poșetă.

– Ești un adevărat prieten, Martin.

– Delia, zise el. Ai spus ceva despre o slujbă; asta înseamnă că ți-ai schimbat planurile?

Acum venise momentul adevărului se gândi ea, cel pe care ar fi vrut să-l evite încă de cum sosise în acest birou.

– Da.

– Mi-ai spus că vei sta la familia Willis.

– Nu mă pot primi acolo acum.

Martin își aminti c-o prevenise în privința colonelului Willis.

– Și atunci, unde te vei duce?

– Stau la Grosvenor, deocamdată.

– De ce acolo?

– Numai în noaptea asta. Mâine voi găsi ceva mai ieftin.

– Și când va începe Hewes să aibă grijă de tine?

Martin puse această întrebare urându-se pentru fiecare vorbă pe care o rostea.

– N-am știut că va avea vreodată grijă de mine, răspunse Delia evitându-i privirea.

Martin își ținu respirația.

– Parcă așa spuneai... sau ți-ai schimbat părerea despre el?

Delia n-ar fi putut să-i povestească detaliile ultimei ei întâlniri cu Lingo, care o făcuse să se schimbe total față de el. Ar fi fost prea umilitor pentru ea să-i povestească totul lui Martin, mai ales că dragostea lui Lingo pentru ea nu trecuse testul sărăciei.

– Nu știu ce anume s-a schimbat, zise ea ridicând din umeri. Dar lucrurile sunt diferite acum pentru că soția lui Lingo nu vrea să divorțeze și astfel nu ne putem căsători.

Delia rosti aceste vorbe dintr-o suflare, de parcă ar fi vrut să nu fie întreruptă. Martin, care nu-și luă privirea de la ea, încleștă pumnii. Știa că se întâmplase mai mult decât era ea dispusă să-i spună. O auzi trăgând concluzia.

– Nu mă voi vedea cu Lingo de acum înainte.

– Sper să fie așa cum spui, zise Martin cu jumătate de gură.

Delia începu să râdă.

– Parcă erai direct interesat de asta!

– Delia, ai luat o decizie majoră; oricum, nu puteam suporta gândul că te măritai cu acel individ!

– Căsătorie! pufni Delia. Nu-mi spune mare lucru. Cei căsătoriți nu se împacă niciodată prea bine. Cred că era o mare greșeală să mă mărit cu Lingo. O săptămână petrecută împreună la Paris ar fi fost mai potrivită.

Ea spuse acestea cu insolență, de parcă ar fi vrut să-și ascundă nefericirea și mândria rănită. Dar Martin, care nu avea toate datele, nu înțelese mare lucru din spusele ei.

– Delia! exclamă el.

– Ești șocat, precum se vede!

– Nu, dar nu suport să văd cum te comporți, mai ales când știu că nu afirmi asta cu seriozitate.

Delia stinse țigara în scrumieră. Avea obrajii încă roșii.

– Atâta vreme cât știi că nu vorbesc serios nu trebuie să-ți faci probleme.

– Mă îngrijorezi, Delia.

Ea se simți dintr-o dată impresionată de tonul pe care Martin îi spuse aceste vorbe.

– Nu trebuie să fii îngrijorat pentru mine. Tu ești atât de bun și atent, iar eu mă comport îngrozitor.

– Dacă ai vrea să te măriți cu mine...

Abia rosti aceste vorbe că le și regretă. Amărăciunea de pe chipul tinerei din fața sa se accentuase.

– Dragul meu, este de la sine înțeles că nu mă voi mărita cu tine. Ce drăguț ești că-ți repeți cererea! Fii sigur că „ Orfana din Furtună“ va ști să se descurce.

Martin încercă să-și revină. Dar ea adăugă:

– Nu cred că mă voi căsători vreodată. Nu cred în bărbați, nu am încredere în ei.

Delia se îndreptă spre fereastră și privi afară. O durea capul, dar mai tare inima.

Apoi se întoarse brusc cu fața spre el.

– Ar fi mai bine să te las, bănuiesc că te așteaptă clienții.

– Ești prea independentă, Delia. Unde te va duce asta?

– Mă voi descurca.

– Dar n-ai fost niciodată singură, Delia.

– A venit timpul să mă descurc. Nu mi-ai spus tu de sute de ori că-mi irosesc viața cu frivolități? Acum îmi voi lua o slujbă.

– Ce fel de slujbă? o întrebă Martin.

– Când voi avea vreo ofertă, îți voi spune. Și îți voi dovedi că nu sunt nici frivolă, nici nepricepută , așa cum crezi.

Martin lăsă să-i cadă umerii, semn că nu mai avea ce spune.

– Oricum, ai grijă la fiecare pas pe care-l vei face, Delia.

– Ești un drăguț, ca de obicei, zise ea vădit impresionată, nevrând însă să-i arate.

Și, cu asta, se termină discuția lor.

Capitolul 3

Trecură două săptămâni.

Era o vreme rece, cu vânt puternic, o vreme la care nu te-ai fi așteptat în luna august. Delia tremura când coborî din autobuz, la stația Mapledon Road. În ultimele două săptămâni, încercase să se obișnuiască să meargă cu autobuzul, dar tot mai bodogănea când trebuia să aștepte la nesfârșit în ploaie, iar când reușea să urce în autobuzul aglomerat era înghesuită și îmbrâncită de figuri neprietenoase.

Totul se schimbase! Găsise un hotel ieftin, Modena, la Appletion Road, care i se părea oribil, cu toate că pentru alții era un hotel liniștit și respectabil. Îl ura din toată inima. Dar era ieftin și ceea ce-și putea permite. Era prea ocupată cu găsirea unei slujbe.

După-amiază, pe când se îndrepta de la stația de autobuz spre hotel, realiză că găsirea unei slujbe era cel mai greu lucru, chiar și pentru cei care aveau o meserie. Cu atât mai mult pentru cei care nu aveau nici una!

Ajunse în camera ei cu linoleumul rupt și mobila veche și se așeză pe marginea patului pentru a citi ziarul cu anunțuri. Primise și două scrisori. Una era din Scoția, de la prietena ei, Betty. Familia Willis plecase acolo la Ayrshire, unde colonelul avea o casă. Betty îi scria în stilul ei obișnuit, îi era la fel de devotată și îngrijorată pentru ea, ceea ce pe Delia avu, desigur, darul s-o impresioneze.

Când termină lunga epistolă a lui Betty, avea ochii în lacrimi. Apoi, luă cea de a doua scrisoare. Avea o ștampilă franțuzească și o deschise cu mâinile tremurând. Era de la mademoiselle Duplais, fosta ei guvernantă. Era o făptură plină de afecțiune, căreia îi spusese pe atunci Melly. N-o uitase pe Melly nici când aceasta se întorsese acasă la familia ei, la Dieppe.

Cu câteva zile în urmă, când se simțise singură și părăsită îi scrisese acesteia pentru a o informa de cele întâmplate și acum primise răspunsul ei.

Melly îi scria exact ce știa că-i va scrie. Că fusese șocată și întristată de vestea dată de „ cher petite“ Delia. Îi sugera să vină la Dieppe, să locuiască la familia ei.

Ea nu se simțea prea bine și de aceea nu se mai angajase nicăieri, dar era convinsă că Delia își va găsi o slujbă la Dieppe. Ca guvernantă poate, la vreun copil. Iar ea, Melly, va face tot posibilul s-o ajute să revină la starea bună.

Lacrimile îi inundară obrajii revăzând scrisul citeț, ușor înclinat spre dreapta, al fostei sale guvernante, care-i amintea de o copilărie fericită.

Ștergându-și lacrimile, își spuse că nu mai trebuie să le dea frâu liber cu ușurință. Dar pentru ea lacrimile păreau că sunt mereu gata să curgă.

Scrisoarea lui Melly îi dădu o idee nouă; că ar putea să-și găsească de lucru undeva, în străinătate. Melly o iubea și în casa ei putea duce un trai decent și liniștit. Voi pleca la Dieppe, își spuse Delia. Departe de oricine m-a cunoscut vreodată în acest oraș.

O dată ce i se contură în minte ideea de a pleca la Dieppe, începu să acționeze. Nimic n-o reținea în acest hotel de clasa a doua, pe care-l ura din răsputeri; de fapt, nu regreta nimic și pe nimeni. După ce bău un ceai, se duse la o agenție să se intereseze de mersul vapoarelor.

Avea pașaportul în mână și lucrul acesta îi trezi multe amintiri dureroase. Ultima călătorie pe continent o făcuse, cu tatăl său. Deocamdată, banii pe care îi avea îi ajungeau. I se spuse de la agenție că putea lua un vapor de noapte de la Newhaven la Dieppe. Trebuia să se îmbarce la ora zece și putea astfel să doarmă în timpul călătoriei urmând să ajungă la opt dimineața. Era și foarte ieftin.

– Da, aleg această rută, zise Delia.

– Există o singură problemă, spuse funcționarul de la agenție; bate vântul cam tare și cursa ar putea fi suspendată.

Ea se hotărî să se ducă în port, indiferent că bătea vântul; dacă vaporul pleca bine, dacă nu, se întorcea la hotel, urmând să plece a doua zi.

Își cumpără biletul și se duse în grabă la hotel să-și împacheteze lucrurile, mai puțin deprimată decât până atunci.

Mâine îi voi scrie lui Martin de la Dieppe, își spuse ea. Îl voi informa despre șansele de a-mi găsi o slujbă acolo, imediat ce discut cu Melly. Plăti factura la hotel, bucuroasă că scăpase din acel loc pentru totdeauna.

Dar când ajunse la Newhaven, descoperi că soarta îi scotea în cale persoana pe care o ura și disprețuia cel mai mult pe lume: Lingo Hewes.

Aflată în coloana celor care așteptau să treacă prin vamă pentru a li se ștampila pașaportul, zări cu coada ochiului un tânăr înalt, blond, aflat chiar în fața ei. Era o figură prea cunoscută; purta un costum gri de călătorie, cu pantofii lustruiți și pălărie cu borurile mari. Lingo! Desigur, și el traversa la Dieppe.

Pe moment, inima ei se opri, iar sângele începu să-i zvâcnească în tâmple. De ce naiba dăduse și aici peste el? Iar vasul era un loc limitat unde nu putea să-l evite, chiar dacă ar fi vrut! Dar el o văzu înainte de a trece de vamă. După ce i se aplică ștampila pe pașaport, el ieși din rând pentru a-și aprinde o țigară și zări imediat tânăra aceea zveltă, atrăgătoare care trecu. Nu-și mai aprinse țigara, scoase o exclamație și porni după ea.

– Delia! o strigă el.

Delia înțelese că era inutil să încerce să-l evite. Lingo se îndrepta spre ea cu multă hotărâre. O ajunse din urmă, își scoase pălăria.

– Draga mea, Delia, ce surpriză! Unde mergi? La Paris, cumva?

– Nu, la Dieppe, îi răspunse ea, cu jumătate de gură.

– Ce noroc am avut să dau peste tine, draga mea, zise Lingo cu glasul lui tărăgănat. Ai multe bagaje? Te pot ajuta?

– Nu, mulțumesc, mi le-a luat hamalul.

– Și unde spuneai că te duci? insistă Lingo, deși ea îi răspundea în doi peri.

– După cum ți-am mai spus, la Dieppe.

– Singură?

– Asta nu te privește.

El roși, apoi ridică din umeri.

– Nu vom mai fi niciodată prieteni, draga mea?

Delia îl privi indignată.

– Se pare că nu ai nici o rușine, Lingo.

– De ce ar trebui să-mi fie rușine?

– Dacă ai fi avut, nu te-ai fi comportat așa.

– Draga mea, continuă el, dacă n-am banii necesari pentru divorț, ce pot să fac?

– Refuz să discut pe această temă, îl întrerupse ea, cu vocea tremurând, indignată. Ți-am spus ce cred despre tine când am discutat ultima oară. S-o lăsăm așa.

– Draga mea, nu fi prostuță. Nu este nevoie să faci o melodramă din iubirea noastră. Traversăm amândoi canalul, la Dieppe, în noaptea asta, așa că, să fim prieteni.

– Dacă te mai amuză să-mi vorbești acum, fă-o, dă-i înainte. Imediat ce urcăm la bord voi merge la cabina doamnelor să mă culc. Nu vei putea intra acolo.

– Ce păcat ! Pentru că acolo există atâta tinerețe și frumusețe care se irosește degeaba! Dar vântul bate cam tare, vasul ăsta s-ar putea scufunda oricând. Și ăsta ar fi sfârșitul nostru, draga mea!

Delia scrâșni din dinți.

– Cei care n-au bani nu prea mai au ce căuta pe lumea asta, dragul meu Lingo, așa că dacă vreunul din noi va muri în timpul acestei scufundări nu se va sinchisi nimeni.

El o privi amuzat.

– Ai devenit cam cinică, draga mea.

Delia îl ignoră și-i acordă mai multă atenție hamalului care-i adusese bagajul.

Lingo însă nu se lăsă și o urmări îndeaproape, imediat ce urcară pe vas.

– Ai rău de mare, Delia? Eu am, iar vântul ăsta care suflă cu putere mă scoate din minți.

– Sper că așa va fi, zise ea.

– Singura consolare este că plec singur pentru o săptămână. M-am săturat de cicălelile lui Phil. Am nevoie de divertisment, pe care abia mi-l pot permite. Oricum este mai ieftin cu vaporul decât cu avionul. Uite ce este, Delia, nu știu unde te duci, dar de ce nu vii cu mine?

Delia se întoarse spre el, furioasă. Apoi, reuși să se controleze și începu să râdă:

– Ce insistent ești, Lingo!

– Asta numai pentru că te iubesc.

Ea îl privi cu dispreț.

– Mă amuzi, Lingo. Acum scuză-mă, mă duc în cabina doamnelor. La revedere.

– Asta înseamnă că nu vom fi prieteni de acum înainte?

Delia îl privi în ochi.

– Dacă vrei să știi adevărul, Lingo, este imposibil să păstrăm o relație de prietenie. Ești cel mai dezgustător bărbat pe care l-am cunoscut.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Lingo începu să râdă.

– Ce directă ești, Delia! Nici eu nu consider că ești la fel de dulce și de bună, cum erai. Nu te acri înainte de vreme, Delia. Nu ți se potrivește acest fel de a fi.

Delia trase aer în piept. Acest bărbat era teribil de insolent. Fără o vorbă, se întoarse și plecă spre cabina doamnelor.

Lingo rămase pe punte, urmărind cum macaraua care transporta bagajele se dezechilibrase și balansa dintr-o parte în alta. Nu avea gânduri tocmai bune pentru Delia.

Deodată, privirea lui poposi asupra figurii unui bărbat care dispăru însă pe un coridor și rămase uluit pe deplin.

Era o altă coincidență. Acel bărbat era cu siguranță Martin Revell. Oare Delia știa că el urcase la bord? Presupuse că Delia știa. Poate chiar de asta îl repezise.

Lingo dispăru pe coridorul pe care dispăruse Martin și se duse să bea o tărie. Se simțea deja rău.

Chiar în acea după-amiază, Martin Revell călătorise de la Londra la Brighton să vadă o veche prietenă și clientă, care locuia la Grand Hotel. Stătuse vreo două ore cu bătrâna doamnă Custance la ceai, discutând afacerile acesteia. Doamna Custance îl cunoscuse pe Charles Beringham așa că întrebă despre fiica acestuia.

– Ce face biata fată? Ce se va întâmpla cu ea? Martin îi spuse câteva ceva despre Delia și necazurile ei. Doamna Custance, o femeie cu avere și fără prea multe rude în viață, deveni deodată interesată de fata care rămăsese brusc fără mijloace de trai. Poate aș putea să fac ceva pentru ea. În orice caz aș vrea să mă întâlnesc cu ea, îi spuse doamna lui Martin. Sunt o femeie bătrână și, poate, Delia ar vrea să petreacă una sau două zile cu mine. O voi invita să stăm de vorbă.

Martin se gândi că era o idee grozavă. Dar știind că Delia era o fire independentă, nu putea face promisiuni în numele ei. De aceea, el nu ezită să-i sugereze bătrânei doamne să ia legătura cu Delia sau s-o sune el și s-o invite la Brighton. Avea o oră de făcut pe drum. Apoi, la întoarcere o va duce el.

Bătrâna era încântată. Martin sună la hotelul Modena. Dar fu teribil de șocat să afle de la recepție că Delia părăsise hotelul.

– Unde s-a dus? întrebă Martin, cu inima bătându-i puternic, necontrolat, cu pumnii strânși.

– În străinătate, fu răspunsul pe care-l primi.

Martin rămase uluit.

– În străinătate? repetă el. Adică, a părăsit chiar astăzi Londra?

– Nu știu prea multe despre miss Beringham, răspunse recepționerul, decât c-a plecat la Dieppe de la Newhaven cu vaporul.

Și fără a mai spune nimic, acesta închise telefonul.

Martin reacționă cu iuțeala unui îndrăgostit. Își aminti spusele ei la ultima vizită din biroul său.

Atunci ea spusese lucruri nefirești despre week-enduri la Paris. Delia nu s-ar fi comportat astfel niciodată, indiferent cât de nefericită ar fi fost.

Se uită la ceas și-i veni o idee. Vasul de noapte de la Newhaven! El traversase canalul de multe ori cu acest vas care pleca la ora zece, din câte își amintea. Newhaven era la jumătate de oră de Brighton, așa că nu ezită să închirieze o mașină, să meargă la Newhaven. Va avea o mare bucurie să o vadă pe Delia, să știe sigur că nu avea probleme.

Ajunse la Newhaven chiar după sosirea trenului de la Londra. Lăsă mașina în parcare și se îndreptă spre vapor, prin vântul acela puternic, prin întuneric, întrebându-se dacă cele aflate de la recepționer erau adevărate și dacă o va găsi pe Delia pe vas.

Deodată, o zări și inima începu să-i bată cu putere. Tocmai urca pe vas! Nu putea să nu recunoască acea fată încântătoare, tot așa cum nu putu să nu-l recunoască pe cel din spatele ei; Lingo Hewes!

Așadar, asta era explicația deciziei ei pripite de a pleca spre Dieppe. Plecase cu Lingo Hewes! Delia și Hewes!

Martin scrâșni din dinți dezorientat, aflat în imposibilitate de a face ceva. Apoi un strigăt îi scăpă involuntar:

– Nu, Dumnezeule, nu!

Nu avea de gând să stea cu mâinile încrucișate. Chiar dacă Delia se va împotrivi el o va proteja în continuare. I se adresă polițistului care orienta oamenii spre puntea vasului.

– Mai am timp să văd o prietenă care a urcat deja?

– Da, domnule. Mai sunt zece minute. Grăbiți-vă!

Martin se grăbi spre coridorul care ducea spre vas. Nu se mai vedeau nici Delia, nici Hewes. Opri un steward întrebându-l.

– Caut o tânără, miss Berigham, mă poți ajuta?

– Majoritatea doamnelor s-au dus spre salonul lor, răspunse omul. Traversarea canalului nu este prea plăcută.

Martin îi mulțumi, apoi, pornind pe culoar găsi o stewardesă de la cabina doamnelor.

– Aș vrea să vorbesc cu miss Beringham, zise el și-i strecură o bancnotă.

Femeia îi zâmbi și încuviință.

– Sunt foarte multe doamne acolo. Voi întreba dacă există cineva cu acest nume.

Tocmai atunci Delia își scosese pantofii și haina și se așezase pe o banchetă. I se închideau ochii de somn. Era foarte obosită și simțea nevoia să doarmă câteva minute măcar.

Stewardesa veni la ea.

– Sunteți miss Beringham?

Delia deschise ochii mari.

– Da, eu sunt.

– Un domn vrea să vă vorbească. Așteaptă afară.

Delia nu se gândi la Martin ci la Lingo așa că se așeză la loc.

– Spune-i că nu mă simt bine și nu-l pot vedea acum.

– Este domnul Revell, zise stewardesa întinzându-i cartea de vizită dată de Martin.

Delia se ridică din nou îndepărtându-și o buclă rebelă de pe chip.

– Domnul Revell, repetă ea.

– Dacă vreți să-i vorbiți, grăbiți-vă! Toți cei care au condus pasagerii vor trebui să coboare imediat.

Delia își încălță repede pantofii și-și luă pelerina. Martin era aici.

Văzându-l, Delia fu de-a dreptul fericită că Martin venise să-i ureze drum bun.

– Martin! exclamă ea când îl văzu.

Dacă ar fi fost mai atent, el ar fi sesizat bucuria din glasul ei la vederea sa. Dar așa el o privi cu mânie și resemnare.

– Unde pleci, Delia? o întrebă el fără măcar s-o salute. De ce faci asta?

Luată prin surprindere, ea făcu un pas înapoi.

– Dragul meu Martin...

– Observ că nu-ți respecți cuvântul, Delia, o întrerupse el și din vocea lui în acel moment nu răzbătea decât gelozie și o inimă frântă când îi privi figura plină de drăgălășenie, cu ochii aceia strălucitori, gura ca o cireașă coaptă, figura care îi era atât de dragă.

– Ce vrei să spui, Martin?

– Te-am rugat să-mi promiți că nu vei mai avea de a face cu Hewes. Mi-ai dat cuvântul tău și acum, ce faci? Pleci cu el pe mare! Delia, ți-ai pierdut mințile? Nu te pot lăsa să pleci!

Pentru o clipă, ea nu înțelese prea bine sensul vorbelor lui. Apoi, dintr-o dată parcă totul se lămuri. Cu obrajii arzând, ea își ținu respirația.

– Stai o clipă! De unde știi că plec cu Lingo Hewes la Dieppe?

– V-am văzut la bord pe amândoi, zise el oarecum răstit. Nu poți nega că erați împreună acum câteva clipe...

Ea îl privi printre gene.

– Nu voi nega că m-ai văzut cu Lingo Hewes, acum câteva clipe. Nici nu mă voi obosi să neg că merg la Dieppe cu el. Dacă asta vrei să crezi, te privește! Dar asta va pune capăt prieteniei noatre în ceea ce mă privește.

Martin o privi la rându-i, nedumerit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile între ei. Gelozia sa furibundă începu să se risipească.

– Delia, începu el.

Dar ea îi întoarse spatele depărtându-se. El o prinse de brat oprind-o.

– Așteaptă, te rog.

Delia reuși să se elibereze.

– Nu mai am nimic de spus, Martin.

– Delia, trebuie să-mi explici cel puțin...

– Nu am nimic de explicat. Voiam să-ți scriu de la Dieppe, să-ți spun totul. Acum știu că nu mă voi deranja s-o fac. Dacă-ți închipui că merg la Dieppe cu Lingo nu vom mai avea nici o legătură pe viitor.

– Stai puțin, Delia, Dumnezeule, am fost cam pripit să gândesc așa, dar trebuie să admiți că... am fost atât de îngrijorat... El se opri dintr-o dată. Dar Delia nu dădu înapoi. Nici măcar nu se obosi să afle de ce fusese el atât de îngrijorat.

– Cei care au condus pasagerii să coboare! se auzi o voce puternică. Sună un clopot apoi se auziră alte zgomote parcă din interiorul vasului.

Martin intră în panică.

– Delia, nu poți pleca fără să-mi dai o explicație, draga mea, așa cum trebuie să-mi înțelegi și îngrijorarea în ceea ce te privește.

– Ar fi mai bine să pleci, Martin, să nu te trezești că ai trecut deja canalul!

– Dar, Delia...

– La revedere, Martin. Este mai bine să nu ne mai vedem. Se vede că nu ne putem înțelege. Te-am necăjit cam mult în ultimul timp; îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar nu mai face nimic, te rog. Mă voi descurca singură de acum.

– Delia! repetă Martin, care nu mai știa ce să spună, cum s-o convingă.

– Vă rugăm să coborâți domnule, îl întrerupse stewardesa, luându-l de brat.

– O să-ți scriu, Delia, insistă el. Este o neînțelegere, trebuie să rămânem prieteni.

Apoi Martin se întoarse și începu să urce scările care duceau spre puntea superioară; tocmai la timp pentru că vasul s-ar fi pus în mișcare.

N-a fost o traversare prea fericită pentru Delia. Călătoria a fost foarte greu de suportat și nici măcar nu putu să doarmă în timpul ei din cauza valurilor mari care loveau în cala vasului, a tangajului acestuia. Căldura era și ea greu de suportat.

Nu putu să închidă nici un ochi și era epuizată când ajunse la Dieppe; o durea capul și se simțea foarte rău.

Își îmbrăcă haina, se încălță și urcă pe punte. În port domnea calmul. Trase aerul curat adânc în piept privind Franța de parcă ar fi fost toată a lui Melly, abia așteptând să fie din nou cu fosta ei guvernantă.

Se simți atinsă ușor pe umăr. Se întoarse brusc și-l văzu pe Lingo cu valiza în mână.

– Vii la țărm?

– Nu, zise ea rece.

– A fost o traversare cam grea.

Ea nu-i răspunse ci continuă să-l privească sfidător.

– Uite ce este, Delia, îi auzi ea glasul bine cunoscut. Nu te purta astfel cu mine. Nu-ți va fi prea ușor de una singură pe aci. Lăsă-mă să am grijă de tine.

– Ești exasperant, Lingo! zise ea. Nici măcar nu poți înțelege că nu ești dorit?

– Cred că o vacanță petrecută cu Revell, dragul nostru Martin nu te-ar încânta deloc.

Ea nu-i răspunse ci continuă să meargă cu mâinile în buzunare, cu capul sus.

Hewes nu veni după ea. Se duse repede să prindă expresul de Paris. Simțea că Delia nu mai prezenta prea mult interes, fiind săracă, și pierduse deja cam multă vreme insistând pe lângă ea. Să se descurce singură!

Delia se întoarse la cabina doamnelor liberă acum, când hublourile erau deschise și aerul nu mai era atât de stătut. Dormi o oră, epuizată.

Nu mai simțise de mult dorința de a-și vedea guvernanta până în dimineața asta de august; o dimineață însorită care i se păru de bun augur, când luă un taxi spre Rue St. Roche, unde locuia Melly.

Era total nepregătită pentru șocul care o aștepta, când ajunse la casa doamnei Gaumet, sora căsătorită a lui Melly. Fu primită într-un salonaș mobilat în stil franțuzesc de un francez scund cu o mustață impozantă, care se prezentă Gaumet.

Era o surpriză s-o vadă, îi spuse el. Nu-și închipuiseră că va veni atât de repede nici că ea nu primise trista lor veste. Cu inima strânsă, Delia îl rugă să-i spună mai repede despre ce era vorba.

– Ce s-a întâmplat? Care este vestea cea rea?

Domnul Gaumet scoase mai întâi cu gesturi lente o batistă la fel de mare ca mustața lui și se șterse la ochi. Cu extravaganța neamului său el îi explică faptul că Melly, cumnata sa, murise cu o zi în urmă.

– Nu pot să cred că mademoiselle Duplais a murit! exclamă Delia. Cum este posibil?

El încuviință. Apoi începu să-i explice. Biata Henriette se dusese la Rouen cu madame Gaumet. Fusese o zi fierbinte. Inima ei era cam slăbită, lucru pe care domnișoara din fața sa probabil îl știa și leșinase pe stradă.

Albă la față, cu ochii scoși din orbite, Delia începu să străbată încăperea apoi reveni cu privirea asupra domnului Gaumet care încă se ștergea la ochi și vorbea despre calitățile Henriettei.

Delia era în stare de șoc. Se așeză pe un scaun acoperindu-și fața cu mâinile. Auzea vocea francezului, care-i tot explica despre boala de inimă a lui Melly.

În aceste condiții, nu putea rămâne la familia Gaumet. Și nici n-ar fi vrut s-o facă. Îi erau străini acești oameni. Trebuia să accepte vestea, să recurgă la un hotel deocamdată.

Scoase o bancnotă din poșetă pe care i-o întinse francezului.

– Cumpărați-i niște flori din partea mea, zise Delia ridicându-se.

Numai când ajunse în fața casei în care locuise Melly, începu să realizeze ce mare pierdere era pentru

ea. Iar viața pe care voise s-o ducă la Dieppe începea sub cele mai proaste auspicii. Profund deprimată și singură luă un taxi privind cu ochi triști la marea atât de frumoasă în ziua aceea și la clădirea albă a cazinoului.

Singurul hotel pe care-l cunoștea era Metropol, unde stătuse cu câtva timp în urmă cu tatăl său. Era fără îndoială, cel mai scump hotel din oraș, dar ei luaseră un apartament acolo. Nu avea rost să se ducă și acum, probabil ar fi rămas imediat fără un ban. Miss Beringham, cea de acum, trebuia să găsească ceva foarte ieftin să uite că avusese privilegiul de a ocupa un apartament la Metropol!

Opri taxiul și-l întrebă pe șofer despre un hotel mai ieftin. Acesta o conduse la un hotel nu prea departe de cazinou, curat dar fără pretenții. Ajunse acolo cu bagajele și se trezi într-o încăpere mică, tapetată cu trandafiri roz.

Petrecu o seară deprimantă la acest hotel urmată de o zi și mai apăsătoare. Următoarele douăzeci și patru de ore îi demonstrară că n-avea nici cea mai mică șansă să găsească ceva de lucru la Dieppe. Nu avea decât să se întoarcă la Londra, să-și facă alte planuri.

Capitolul 4

Se simți cel puțin ciudat când se îmbarcă pentru Newhaven. Dar, cu toate că drumul începuse sub auspicii nu prea grozave, într-o stare de deprimare accentuată, această scurtă traversare avea să marcheze o nouă și importantă perioadă în viața ei.

Fu o traversare ușoară. La ora unu, când vasul se puse în mișcare în portul Dieppe, marea era calmă ca un lac cerul albastru și soarele strălucea vesel.

Se așeză pe un șezlong pe punte, cu ochii închiși, lăsând soarele să-i lumineze fața. Era incomparabil cu vasul pe care călătorise cu două zile în urmă.

Auzi o voce de bărbat educat, atrăgătoare, care o întrebă:

– Scuze miss, scaunul este ocupat?

Deschise ochii și văzu un tânăr înalt, cu umeri largi, îmbrăcat într-un costum gri, englezesc gri stând în fața scaunului de lângă ea.

– Nu cred că este ocupat, zise ea.

– În acest caz, îl voi ocupa eu, zise bărbatul.

Delia îl plăcu imediat. Îl urmări printre gene, observă cum se așază, își scoate pălăria, apoi scoate un pachet de țigări. Avea în jur de treizeci de ani, judecă ea, cu un zâmbet de copil, spontan și dezarmant. Părea să vină de undeva din ținuturi însorite. Avea fața și mâinile foarte bronzate. Era extrem de atrăgător cu acel păr castaniu și cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată.

Urmă o tăcere de câteva clipe apoi, de parcă soarta are propriile sale mijloace de a aranja lucrurile, o pală de vânt zbură foaia aflată în poala Deliei, pe scaunul său. El o prinse la vreme și i-o înapoie cu acel zâmbet care-l făcea să arate atât de tânăr.

– Briza asta este cam nesuferită, nu? Dar vremea este superbă astăzi!

– Mulțumesc, zise ea. Da, este grozavă.

– Este o schimbare bine venită. Am auzit că vara n-a fost prea grozavă.

– Da, a cam plouat în Anglia!

– Draga mea Anglie! începu el să râdă. Ce climă! Cu toate acestea ne întoacem aici de parcă ar fi singurul loc din lume. Este mult superioară altor țări.

– N-ai mai fost în Anglia de multă vreme? îl întrebă Delia.

– Nu, de trei ani sunt în est. Armata, știi... M-am întors la Marsilia, am petrecut câteva zile la Paris. Acum sper să-mi pot petrece aici vacanța de șase luni.

– După trei ani petrecuți în orient cred că vei aprecia cerul înnorat și ploaia.

El începu să râdă.

– Cu toate acestea, îmi place mult soarele. Ai venit cu trenul de la Paris? Nu te-am văzut.

– Nu am fost doar două zile la Dieppe.

– Ai practicat jocuri de noroc? Ai pierdut bani?

– Detest jocurile de noroc.

– Cum este Londra? o întrebă el.

– La fel de frumoasă ca totdeauna, zise ea sub influența propriilor sentimente. Cândva, nu de mult timp, adorase viața de la Londra și, mai ales, cea de pe strada Charles.

Toată lumea pare încordată.

Delia zâmbi.

– E adevărat așa și este.

– Au fost unele crahuri financiare teribile. Mulți oameni au fost afectați. Mulți dintre tovarășii mei de regiment s-au trezit săraci peste noapte. Cei căsătoriți au primit vestea foarte greu având familii de susținut. Eu sunt burlac și pentru mine n-ar conta foarte mult dar am avut și eu o pierdere însemnată anul acesta.

– Neșansa! exclamă Delia. Nici mie nu mi-a mers prea bine.

El zâmbi.

– Nu-mi spune că ai pariat la bursă. Pari prea tânără pentru asta.

– Nu, nici vorbă. Dar tatăl meu, care a murit de curând, nu mi-a lăsat nimic.

După ce rosti aceste cuvinte, Delia se întrebă ce anume o făcuse să dorească să se confeseze acestui străin pe care abia îl cunoscuse.

– Este și mai dureros pentru cei care-și pierd banii fără să fi făcut ceva anume. Îi pierd din vina altora. Și acești indivizi, bancheri precum Kreuger, care a lăsat fără bani toți acționarii sunt genul de criminali cei mai de temut. Și eu am avut niște bani undeva, la Empire Western. Poate ai auzit de asta.

Delia nu-i răspunse dar îi pieri dintr-o dată culoarea din obraji și rămase ascultându-l.

– Compania a dat faliment de curând. Am pierdut mulți bani; de fapt, sunt convins să nu voi mai primi nimic înapoi. Acei bancheri despre care ți-am vorbit sunt responsabili pentru asta. După ce-au dat faliment, unii s-au împușcat, mai ales unul Beringham care astfel a scăpat de furia acționarilor. Îți amintești cazul?

Pe moment, Delia nu-i răspunse. Se simțea foarte rău. Fără a se uita la stânga sau la dreapta ea îi răspunse cu o voce tremurată.

– Nu-l judecați pe Charles Beringham, cred că n-a fost vina lui.

– Ba, sigur c-a fost! exclamă bărbatul. Și sunt sigur că indivizii ăștia au ceva pus deoparte pentru familiile lor în caz de dezastru. Bărbatul observă privirea tinerei și se opri: am spus ceva necuvenit?

Pe moment, Delia simți doar rușine, dar apoi se întoarse spre el cu o privire mândră. Nu avea de ce să-i fie rușine cu tatăl său.

– Mă numesc Delia Beringham. Sunt fiica lui.

Bărbatul roși.

– Ce-aș putea să spun? Îmi pare teribil de rău. Ce prost am fost! Trebuie să-mi cer scuze. Probabil te-am jignit și nu-mi doresc asta, conchise el.

Delia se simți și ea jenată. De fapt, acest bărbat avea și el dreptate în felul său pentru că-și pierduse banii și avea dreptul să fie furios.

– Te rog să mă scuzi, insistă el. Îmi pare rău.

– Nu vă faceți probleme, zise ea. Am înțeles că aveți dreptul să fiți furios.

– Nu am dreptul să spun ce am spus.

– Nu aveați de unde știi cine eram.

– Nu știu, dar era mai bine să nu spun nimic.

– Nu vă faceți probleme.

– Nu-mi voi ierta că am spus acele cuvinte la adresa tatălui tău.

Delia înghiți de câteva ori și se prinse de marginile scaunului cu ambele mâini.

– Nu vreau să dai vina pe el, atâta tot, zise Delia. Nu cred c-a dus-o nici el prea bine, altfel n-ar fi recurs la sinucidere. Martin avocatul nostru mi-a spus cât de hărțuit a fost și cât a luptat să mai salveze ceva.

– Sunt sigur c-a făcut toate eforturile.

– Este firesc să-ți pară rău când ți-ai pierdut banii din cauza lui.

– Nu i-am pierdut pe toți, mai am destui. Îmi pare rău că l-am menționat pe tatăl tău.

Delia îi zâmbi și rușinea și durerea mai scăzură. Tânărul nu mai știa cum să-și ceară scuze pentru indiscreție.

– Aș vrea să vă spun un singur lucru, zise ea cu mult calm de data asta. Ai vorbit despre banii pe care-i pun deoparte acești bancheri pentru familiile lor. În cazul tatălui meu, nu este adevărat. Nu mi-a lăsat nimic. Am vândut tot ce avea pentru a-i plăti datoriile. Am fost la Dieppe pentru două zile să-mi găsesc o slujbă, dar n-am reușit, așa că m-am întors la Londra să caut aici.

Figura tânărului ardea de rușine.

– Încă o dată îmi pare rău. Aș vrea să-mi spui că m-ai iertat pentru vorbele mele și că vom fi prieteni în continuare. Sunt onorat că-mi accepți prietenia.

Delia simți că lacrimile îi împăienjenesc ochii. Încercă să-i zâmbească.

– Ești foarte drăguț.

– Ce spui? Ne vom mai vedea când ajungem la Londra?

– Nu cred că vom avea ocazia. Eu trebuie să-mi găsesc o slujbă, iar tu te vei bucura de șederea aici.

– Nu voi considera că șederea mea va fi una plăcută dacă nu vei accepta să mă vezi, zise el cu un entuziasm pe care nu și-l putu ascunde.

– Locuiești în Londra?

– Nu locuiesc nicăieri, de fapt. Sunt în gardă, serviciul regulat. Îmi petrec de obicei permisiile cu rudele. Părinții mei au murit. De obicei, vin la Londra, așa că te voi ruga să-mi permiți să-ți telefonez.

– Ești foarte amabil, zise Delia.

– Tu ai fost foarte amabilă că m-ai iertat, începu el. Mă simt chiar onorat să mă bucur de prietenia fiicei unui magnat. Dar știi ce? Mai bine îți spun că sunt onorat să fiu prietenul tău. Ești minunată și cred că ai trecut printr-o perioadă grea.

– Să nu-ți fie milă! sări Delia. Nu voi mai avea probleme de acum, voi reuși să fac ceva bun din viața mea.

– Dar ești atât de tânără...

– Nu sunt atât de tânără încât să nu pot să-mi port de grijă. Voi împlini douăzeci și unu de ani în curând.

– Dumnezeule, dar ești atât de tânără! Știi că eu am treizeci și cinci de ani?

– Știi că nu mi-ai spus numele tău? glumi Delia.

– Mă numesc Radleigh. William Radleigh, Bill.

– Numele meu îl știi.

– Da, zise el lăsând ochii în jos apoi îi spuse: vrei să cinezi cu mine în seara asta?

– Nu cred c-ar fi bine.

– Ai vreo obligație?

– Nu.

– Nici eu. Și n-am nici o altă obligație fixă decât vizita la una sau două rude sau prieteni. De obicei când vin la Londra, stau la Brown's. Mă duc direct acolo. Pe tine unde te găsesc?

– Nu știu deocamdată unde voi locui.

– Nu se poate să n-ai un loc numai al tău, doar nu ești pe drumuri! prostestă el.

– Ba chiar așa este. Nu am nici rude. Nici prieteni nu mai am. Prietenii sunt primii care te părăsesc la nevoie. Delia începu să-i povestească despre felul în care o părăsiseră așa-zișii amici imediat ce aflaseră de sinuciderea tatălui ei și de faptul că nu mai avea bani. Îi mai spuse de singurii care-i rămăseseră alături, Betty și Martin Revell.

– Acest avocat îți este prieten apropiat? o întrebă el.

Delia îi răspunse evaziv.

– Nu suport gândul că ești singură, că n-ai nici o perspectivă, zise Bill Radleigh, nu mi se pare cinstit.

– Se va ivi ceva, sunt sigură.

– Oricum, vei cina cu mine în seara asta, nu?

– Bine, admise Delia, voi cina cu tine. Ești sigur că n-ai alt program?

– Nimic nu mă încântă atât de mult ca o întâlnire cu tine, se confesă el.

Prietenia lor se consolidă pe drumul spre Newhaven. Se despărțiră doar când ajunseră la Victoria și luară taxiuri diferite. El avea o mulțime de bagaje, de aceea se scuză că n-o putea conduce la destinație.

– Nu este nici o problemă, zise Delia.

– Așadar, ne vedem la ora opt?

Ea încuviință.

– Ne întâlnim la Cafe Royal. Am o slăbiciune pentru acest local și întotdeauna când revin la Londra merg acolo în prima seară.

– A fost redecorat cât ai lipsit.

– Tocmai de aceea aș vrea să văd schimbările.

Bill o ajută să urce în taxi.

– Unde să-i spun să te ducă? o întrebă el.

– Sinceră să fiu nici eu nu știu, zise Delia râzând.

Dar Bill nu râdea. O admira mult pe fata din fața lui pentru curajul de care dădea dovadă și nu suporta s-o știe singură.

– Uite ce este, Delia. Mi se pare incorect să...

– Nu fi absurd, zise ea cu nepăsare aparentă. De fapt, știu unde mă voi duce acum. Merg la Modena, din piața Dorset.

– Este un hotel onorabil?

– Da, este destul de respectabil, am mai locuit acolo.

După ce taxiul porni, Bill rămase privind în urma lui cu o strângere de inimă. Pentru prima oară, în cei treizeci și patru de ani ai săi, Bill Radleigh se îndrăgostise la modul cel mai serios, de o tânără pe care o cunoștea doar de patru ore, fiica bărbatului al cărui faliment îi redusese veniturile cu cel puțin o treime!

Iar Delia, care se simțea ceva mai bine decât atunci când plecase de la Dieppe se îndreptă spre hotelul Modena. Nu crezuse la plecare că va reveni aici. Ura acest hotel, chiar și împrejurimile sale. Era însă bucuroasă că-și făcuse un prieten bun. Abia aștepta cina din seara aceea!

***

Martin merse să ia micul dejun, nefericit și deprimat. În cele patruzeci și opt de ore de când se despărțise de Delia, la Newhaven, nu și-o scosese din minte.

Dar văzând o scrisoare care venea din Franța, cu scrisul Deliei, inima începu să-i bată tare și luând scrisoarea în mână începu s-o agite ca un puști fericit. Își salută mătușa, și pe Elinor care se afla cu ea, apoi deschise repede plicul.

Doamna Warnleigh și fiica ei adoptivă schimbară priviri.

Eva Warnleigh își iubea nepotul din toată inima. Îl adorase încă de când era un puști slăbuț, grav, timid, dornic de afecțiune. Chiar și acum după atâția ani ea tot îl considera perfect.

Sentimentele lui Elinor erau cumva diferite. Ea încetase de mult să-l privească pe Martin ca pe un frate adoptiv. Elinor îl iubea cu disperare dar fără speranță, doamna Warnleigh știa asta, pentru că Eva nu era genul de femeie care să-l atragă pe Martin.

Elinor își mânca liniștită micul dejun, cu ochii ei gravi fixându-l pe bărbatul din fața sa. Atunci, Martin vorbi:

– Este de la Delia.

– Ți-a și scris, dragul meu? zise doamna Warnleigh.

Martin se aplecă asupra farfuriei cu omletă. Obrajii îi ardeau.

– Ce face Delia? întrebă Elinor.

– Nu știu, nu spune nimic, mi-a dat doar noua ei adresă.

Elinor ridică din umeri.

Martin renunță la micul dejun, dezamăgit de felul în care-l avizase Delia.

– Sper că nu va păți nimic, biata copilă, zise doamna Warnleigh. Nu sunt de acord ca o copilă ca ea să cutreiere lumea singură.

– Și eu gândesc la fel, mătușă, zise Martin.

– Apropo, zise doamna Warnleigh, sper că n-ai uitat că astăzi este ziua de naștere a lui Elinor.

El ridică repede capul.

– O, iartă-mă, Elinor, ce uituc sunt! Ar fi trebuit să-ți urez la mulți ani! De fapt, am un mic dar pregătit pentru tine.

Elinor roși de plăcere. Îmbujorată, cu ochii strălucind, era chiar drăguță. Dar Martin, care ținea totuși la ea, n-avea nici cea mai mică atracție față de cea din fața sa. I se părea prea neinteresantă. Se ridică ducându-se în camera sa să-i aducă darul. Era o frumoasă ediție a versurilor lui Masefield pe care ea și-o dorea.

– O, Martin, îți mulțumesc, zise ea roșind și mai tare. Trebuie să-mi scrii o dedicație.

– O voi face, desigur.

– Ce spuneți de o mică petrecere diseară, să sărbătorim ziua Evei? sugeră doamna Warnleigh. Așa cum am făcut anul trecut.

– Ar fi grozav! exclamă Elinor, care se însufleți mai mult ca de obicei.

– Desigur, aprobă Martin, căruia nu-i mai păsa de nimic.

– Anul trecut am fost la Cafe Royal, zise mătușa. Mergem și acum tot acolo?

– Da, cred că ne vom distra bine, acceptă Martin, căruia îi era egal unde mergea.

Gândurile lui zburau spre Delia, amintindu-și ziua când venise la biroul lui.

Seara, când trebui să se schimbe cu un costum elegant pentru ziua lui Elinor, Martin nu avea nici cel mai mic chef pentru asta. Elinor, în schimb, fremăta toată, ceva neobișnuit pentru ea. Doamna Warnleigh se retrăsese tactic în camera sa, cu o durere de cap imposibilă.

– Cred că am luat o gripă, mărturisi ea. Ce-ar fi, dragii mei, dacă v-ați duce singuri?

Martin rămase indiferent. Era atât de supărat din cauza Deliei, încât nu-i mai păsa cu cine ieșea.

Când coborî, în salon și o văzu pe Elinor care era complet schimbată rămase uluit, incapabil să scoată o vorbă.

La început, remarcă două lucruri: Elinor își tăiase părul și se îmbrăcase foarte modern. Era o transformare teribilă a vechii Elinor pe care o știa mereu cu acel coc bătrânesc. Acum părea mai tânără și de ce nu, mai drăguță.

Pe când se îndreptau spre strada Regent, Martin zise:

– Trebuie să fiu foarte atent cu tine în seara asta, Elinor. Pari să nu ai mai mult de douăzeci de ani și ești foarte atrăgătoare.

Elinor începu să freamăte.

– Mă bucur că-ți place dar să nu crezi că...

– Ce să cred, Elinor?

– Că mă interesează alți bărbați.

– Ar trebui să te intereseze, râse Martin. Ar cam fi cazul să te măriți, draga mea.

Ea nu răspunse.

Se pregăteau, așadar, de o cină plăcută la Cafe Royal când se petrecu ceva care suscită interesul lui Martin. În restaurant intrară două persoane; o tânără și un tânăr care fură conduși la o masă aflată în celălalt capăt al sălii.

Martin, care se uitase la fată, exclamă ridicându-se în picioare:

– Dumnezeule, Delia!

Elinor, urmărindu-i privirea o văzu pe Delia Beringham. Era foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie verde de mătase cu pelerină asortată. O însoțea un bărbat înalt, cu ochi albaștri.

Delia nu-l observă pe Martin. Se îndreptă cu mersul ei grațios, ca de regină, spre masa la care erau conduși. Martin se așeză, cam fără chef.

Elinor, care simți dintr-o dată că toată seara va fi stricată de apariția acestei Delia, îi aruncă o privire lui Martin.

– Am crezut că Delia este în Franța, zise ea.

– Și eu.

– Cine este bărbatul?

– Nu am idee.

– Te vei duce să vorbești cu ea?

– Desigur, zise Martin ridicându-se. Scuză-mă un moment, Elinor.

Elinor i-ar fi iertat orice dar se simți dintr-o dată dezamăgită văzându-l cum se îndreaptă spre masa Deliei ca atras de un magnet.

Delia venise aici hotărâtă să se distreze, să mai uite necazurile. Trecuse prin momente grele și voia să le mai dea uitării în seara asta. Bill Radleigh era un companion încântător, iar ea nu putea să nu vadă admirația din ochii lui.

– Îți imaginezi ce minunat este să te întorci din bătrâna Indie, să te trezești într-o seară perfectă de august, la Londra, alături de o fată perfectă? Vom merge să dansăm undeva după aceea, nu?

– Ador dansul, zise Delia.

– Îți promit că vom dansa în fiecare seară, zise el.

Ea îi zâmbi.

– Tânăra asta nu va avea timp de dans, va trebui să muncească! se auzi o voce și când întoarseră amândoi capetele îl văzură pe Martin.

Radleigh nu avu timp să-i răspundă.

– Delia! exclamă Martin.

Bill se ridică. Delia roși.

– Martin! exclamă ea.

Bill își spuse că dacă acesta era Martin, avocatul, părea un tip de treabă.

Dar Delia nu-i zâmbi lui Martin. Îi aruncă o privire rece.

– Nu mă așteptam să te găsesc aici, începu Martin. Eu sărbătoresc ziua lui Elinor.

– O, da zise Delia. Aș vrea să ți-l prezint pe căpitanul Bill Radleigh. Martin Revell este avocatul tatălui meu.

Martin și Bill își dădură mâinile, apoi Martin se aplecă peste umărul Deliei.

– Trebuie să te văd, Delia. Am crezut că mai ești încă la Dieppe. Sunt surprins...

– Am venit chiar în dimineața asta, zise ea pe același ton. Voi veni mine la biroul tău, trebuie să discutăm niște afaceri.

Asta nu prea suna încurajator dar atât obținu pe moment. Nu putea obține mai mult atâta timp cât ea era cu un bărbat încântător.

– Voi fi acolo de dimineață. La revedere.

– Transmite-i salutările mele lui Elinor, mai zise Delia.

Cei doi bărbați se înclinară, apoi Martin se întoarse la masă.

– Așadar el este Martin, avocatul, zise Bill. Are o figură inteligentă.

– Da, Martin este un tip inteligent.

Și asta fu tot ce avu Delia de spus despre el.

Restul serii trecu într-o atmosferă minunată. Bill o încântă cu anecdotele sale. După masă merseră la Malmaison.

În taxi pe când se întorceau la hotel Bill stabili o altă întâlnire.

– Cred în destin Delia, îi spuse el. Destinul a făcut să ne întâlnim pe vapor. Nu voi avea liniște, totuși, până nu te voi face să uiți tot ce ți-am spus atunci.

– Am și uitat, Bill, zise ea.

– Mă îngrijorează soarta ta, Delia. Deși vrei să pari volubilă, simt că nu ești în largul tău. De aceea, propun să ne întâlnim și mâine, îndrăzni Bill.

– Foarte bine. O vom face, admise ea. Apoi după ce se încruntă zise: o, nu mâine. Va trebui să-mi caut de lucru. Amintindu-și de Martin, adăugă râzând: și pe Martin l-am uitat! Mi-a amanetat mașina și bijuteriile...

Bill nu mai zise nimic. Știa că Deliei nu-i place să fie compătimită.

– Te pot găsi la Brown? îl întrebă ea.

– Desigur. Dacă nu sunt în hotel, voi lăsa un mesaj pentru tine.

– Te voi suna curând, Bill.

Bill îi sărută mâna.

– Noapte bună, Delia. Ești cea mai frumoasă și mai curajoasă fată pe care am cunoscut-o.

Astfel se sfârși seara lor.

Capitolul 5

Dimineața, Delia primi un mesaj de la o agenție de angajări unde-și depusese curriculum vitae, cu câtva timp în urmă. Era destul de devreme. Delia citi mesajul cu un singur ochi, nereușind să se trezească, dar apoi, văzând despre ce este vorba, sări imediat din pat și începu să se îmbrace.

Funcționara agenției, o doamnă cam trecută, cu ochelari, o privi cu suspiciune din spatele acestora. Delia nu era sigură din ce motive o suspecta aceasta, dar i se păru că din cauza capacităților ei, dacă nu a caracterului.

– Desigur nu aveți experiență, zise femeia privind figura încântătoare aflată în fața ei. Delia i se păru prea fermecătoare și prea bine îmbrăcată. Cu toate acestea, au spus că vă vor angaja de probă.

Ochii Deliei începură să strălucească.

– Ce firmă este aceasta?

– Kosihome Carpet Sweeper.

Delia trase aer în piept.

– De ce fel de personal au nevoie? Bucătari sau...?

– De agenți de vânzări, domnișoară, răspunse femeia care nu prea avea simțul umorului.

Fu rândul Deliei să se încrunte.

– Agent de vânzări! Dumnezeule, n-am încercat niciodată să vând ceva!

Femeia din fața ei pufni.

– Dacă nu vreți să încercați...

– Desigur, o voi face...

Femeia începu să întoarcă paginile unui registru din fața sa, apoi se opri, continuând s-o privească suspicioasă pe Delia.

– Domnul Brown, directorul general al companiei, a fost astăzi aici și mi-a spus că mai au nevoie de un agent de vânzări, o domnișoară prezentabilă. Recent, au mai angajat alte două agente și au fost mulțumiți de ele. I-am spus numele dumneavoastră și vă așteaptă.

Delia își dori ca Bill Radleigh să fie cu ea. S-ar fi distrat teribil. Apoi se întrebă dacă domnul Brown o va considera atrăgătoare când o va vedea.

– Ce va trebui să fac? întrebă ea.

– Să vă deplasați cu aspiratorul, care se află într-o cutie mică și să obțineți comenzi. Salariul va fi mic dar veți avea comisioane la vânzare. Va depinde de dumneavoastră cât veți câștiga.

Buna dispoziție care o cuprinsese pieri imediat. Era un post de agent comercial.

– Vreți să lucrați? Dacă da luați legătura cu domnul Brown, zise femeia din fața ei.

– Desigur, răspunse Delia prompt. Dacă nu mai aveți nimic altceva.

– Nimic care să vi se potrivească. Nu știți să gătiți, sau să îngrijiți copii mici.

– În acest caz, voi lua legătura cu domnul Brown.

– Poftiți adresa, zise femeia.

Delia o citi. Era aproape de Westminster.

Ieși imediat din agenție și porni gânditoare pe strada Ream. Cam după o oră ajunse la birourile Revell & Revell. Intră îmbujorată, cu ochii mari, pregătită cumva pentru o confruntare. Avea într-o mână o cutie cam mare pentru ea. Cu toate acestea, părea bine dispusă. Martin, în schimb părea foarte nervos. Era palid și-i tremurau mâinile. Se vedea că era foarte îndrăgostit, dar fără speranță.

Îi întinse mâna.

Delia îi zâmbi și cutia cu aspiratorul căzu la podea. Delia nu era conștientă de suferințele lui. Redevenise Delia de altă dată surâzătoare, nepăsătoare, gata de glume, gata să treacă pe lângă el ca un fluture pe lângă o lampa la care nu voia să-și ardă aripile.

– Bună ziua, Martin, îi spuse ea. Sunt din partea firmei Kosihome Electric Carpet Sweeper.

Martin o privi lung, apoi începu să clipească des.

– Ce vrei să spui?

– Te rog să-mi acorzi doar un minut, nu te voi reține mai mult. Dacă m-ai lăsa să-ți demonstrez virtuțile minunatului nostru aspirator și cum va arăta covorul tău după ce-l voi aspira...

Delia începu să deschidă cutia.

Martin o privea uluit, mai bine zis îi privea calota pălărioarei pe borul căreia se aflau câteva flori de câmp.

– Delia, ce se petrece? repeta el.

Ea tocmai fixa niște cabluri și componente ale unui aspirator, cu o figură aproape încântată, sau poate asta lăsa să se vadă.

– După ce vei fi testat acest minunat aspirator electric nu vei mai folosi nimic altceva.

Martin, în condiții obișnuite ar fi marșat la jocul ei. Dar acum, trebuie să avem în vedere faptul că el era nefericit și iremediabil îndrăgostit, ceea ce-l făcea să aibă o stare cam proastă. Nu dormise toată noaptea.

– Ce naiba este asta, Delia?

Delia îl privi mândră, cu aspiratorul în mână.

– Îmi pare rău că nu am încă o carte de vizită; va trebui să-mi comand câteva. Sunt reprezentanta firmei Kosihome...

– Ai mai spus asta, o întrerupse Martin.

Delia ridică din umeri. Ea intrase cu bună dispoziție în acest birou, pregătită să fie aceeași bună prietenă cu Martin.

– Bine, nu mai glumesc, zise ea. Am vrut doar să-mi încep munca de comis voiajor cu tine. Delia începu să pună aspiratorul și componentele sale înapoi în cutie, apoi adăugă; aceasta este noua mea slujbă.

Martin repetă de parcă nu i-ar fi venit a crede.

– Noua ta slujbă?

– Da, abia am obținut-o, acum o oră. Am fost la biroul unui domn cu o înfățișare cam dură, cu accent din Lancashire, numit Brown. M-a angajat comis voiajor al firmei sale de aspiratoare. Voi face turul părții de sud vest a Londrei. Am salariul de zece lire pe săptămână, cheltuielile de deplasare și comision de zece la sută la fiecare aspirator pe care-l vând. Mi-a spus că dacă am noroc aș putea face încă douăzeci de lire pe săptămână din vânzare. În cel mai rău caz, aș putea să nu fac nimic pe lângă salariu și aș fi concediată.

Martin îi oferi un scaun și o țigară. Inima îi bătea mai repede ca de obicei. Cu toate acestea, încercă să-și păstreze calmul.

– Asta este ce ai găsit... începu el.

– Nu este minunat? exclamă Delia. Iată-mă și agent comercial!

– Este cea mai ridicolă slujbă! exclamă Martin.

Delia aținti asupra lui o pereche de ochi negri frumoși, de forma alunei, de fapt, cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse el.

– Este o muncă respectabilă, Martin. Dacă ai de gând să-mi ții o predică, n-am să ascult că nu este potrivită pentru o tânără ca mine.

El roși la sarcasmul vorbelor Deliei.

– Nu poți vedea în mine nimic altceva decât un pisălog?

Delia, puțin surprinsă de inflexiunile vocii lui, trase din țigară. Martin era de neînțeles în ultimul timp.

– Este o muncă cinstită și potrivită unei fete sărace ca mine.

– Nu mai îndrăznesc să-ți spun că nu este pentru tine.

– Cei fără bani nu au de ales, începu ea.

Martin simți cum toată supărarea începe să se risipească.

– Draga mea, dacă tu ești mulțumită, începu el. Altceva nu mai contează.

Delia se înmuie.

– Nu voi avea probleme. Dar nu mă mai judeca aspru, Martin...

– Nu pot să judec problemele tale decât cu seriozitate! replică el.

– Te agiți prea mult.

– Nu suport ideea să te știu vânzând din ușă în ușă,

– Există și o parte amuzantă...

– Dar și una traumatizantă. Gândește-te că vei da peste tot felul de oameni, unii mai necioplți ca alții, că s-ar putea să nu vinzi nimic... Și va fi foarte obositor. Cutia asta este prea grea. Martin ridică de jos cutia cu aspiratorul. Este prea grea. Și apoi ce vei face cu zece lire pe săptămână? Nu poți trăi din ei.

– Nu, dar sper să vând ceva în plus și oricum, mai am niște bani. Apropo, mi-ai vândut mașina?

– Încă nu. Dacă mă grăbesc, trebuie s-o dau pe bani puțini.

– Mulțumesc, zise Delia. Privirile lor se întâlniră. Amintirea lui Lingo Hewes și a scenei de pe vas dăinuia în mințile amândurora.

Era pentru prima oară că Delia se afla atât de aproape de Martin și abia acum observă paloarea feței lui. Părea chiar bolnav.

– Nu te simți bine, Martin? îl întrebă ea cu blândețe.

– Oarecum.

Martin veni și mai aproape.

– Delia, îți datorez scuze, începu el.

– Nu este nici o problemă, Martin. Te-ai comportat prostește pe vas și chiar m-ai insultat, am fost teribil de furioasă dar acum mi-a trecut.

El ar fi vrut să-i explice ce simțise atunci, dar n-o făcu, nefiind încurajat în vreun fel.

– Nu mai revenim la acea discuție. Ți-am mai spus că am uitat totul.

El insistă.

– Nu se poate, Delia, am sugerat ceva care-ți dădea dreptul să fii foarte supărată pe mine. Te rog totuși să ai în vedere faptul că am făcut asta pentru că eram îngrijorat pentru tine. De acum înainte va trebui să încerc să lupt cu mine pentru a nu mai fi, Delia.

Ea se încruntă.

– Martin, trebuie să-mi trăiesc viața. Știu că ai fost prietenul tatălui meu, dar de acum înainte eu trebuie să decid în propria-mi viață.

Martin îi evită privirea.

– Înțeleg, zise el.

– Și chiar dacă aș fi vrut să plec cu Lingo nu văd de ce ar fi trebuit să intervii...

Privindu-l, Delia care continua să vorbească se opri brusc văzând cum se transformase chipul lui Martin. Era o mască plină de suferință.

– Da, se pare că nu am dreptul să intervin, zise el abia șoptit, dar dacă-ți imaginezi că te-aș fi lăsat bucuros să faci asta cu un individ de teapa lui... bine, n-am dreptul să mă opun, după cum spui tu, dar înțelege, Delia, că n-aș fi suportat!

Din glasul disperat și privirea lui, a unui om ce-și pierduse controlul, Delia înțelese poate ce nu voise să înțeleagă.

De data asta, rămăsese fără grai.

Brusc, Martin își reveni. Nici nu realizase cât de departe ajunsese cu disperarea lui.

Delia simțea că-i arde fața.

– Desigur, am fost un prost, continuă el.

– Martin, n-am stabilit cu Lingo să ne întâlnim pe vapor. Apariția lui a fost o surpriză și pentru mine. Era ultimul om pe care voiam să-l văd acolo. Eu plecam la Dieppe la fosta mea guvernantă Melly Duplais. Cred că ți-o amintești.

– Parcă.

– Aranjasem cu ea să locuiesc în casa surorii ei și să-mi găsesc o slujbă.

– Înțeleg, zise Martin. Înțeleg că m-am 'ambalat degeaba, ca un idiot!

– De cum am ajuns la Dieppe am aflat de la cumnatul ei că biata Melly a avut un atac de cord cu două zile înainte și a murit la Rouen.

– A murit! repetă Martin.

– Da, a fost teribil!

– Draga mea, ce crudă a fost viața cu tine! exclamă Martin profund impresionat.

Delia ridică încet capul.

– M-am obișnuit deja cu șocurile. N-avea rost să mai stau în Franța așa că mi-am cumpărat imediat biletul de întoarcere și pe vas l-am cunoscut pe căpitanul Radleigh.

– Înțeleg.

Martin făcu eforturi disperate să-și ascundă dezamăgirea și gelozia.

Delia îi relată felul în care decursese întâlnirea cu Bill Radleigh.

– A fost foarte jenat, bietul de el, că a spus acele lucruri teribile despre tata, fără să știe că sunt fiica lui! încheie Delia. Mi-a părut rău pentru el, este un bărbat teribil de drăguț și amabil. Apoi, Delia adăugă pe alt ton: Martin, nu mi-ai spus că atât de mulți oamenii și-au pierdut banii din cauza tatălui meu.

Martin își mai aprinse o țigară.

– Ce rost avea să te împovărez cu astfel de detalii? Nu ai de ce să gândești astfel, Delia. Tatăl tău n-a făcut nici o fraudă! A fost doar lipsă de noroc. Empire Eastern a fost înghițit pur și simplu de un alt imperiu mai mare.

– Înțeleg, zise Delia.

Buzele începură să-i tremure și lacrimile i se iviră în colțul ochilor.

Martin făcu eforturi să se abțină, să n-o prindă în brațele sale.

– Draga mea, nu te mai gândi la asta acum, te rog, începu el.

Ea se ridică depărtându-se de locul în care se afla Martin. După un minut îi spuse:

– Ar fi bine să plec, nu-i așa? Trebuie să încep să vând din nenorocitele astea de aspiratoare. Pentru început plec la Norwood, chiar după amiază.

Martin o privi o secundă fără a spune ceva.

– Te admir pentru curajul de a te angaja într-o astfel de acțiune, Delia.

– Astfel îmi dai curaj, Martin.

El roși.

Delia adăugă:

– De fapt, tu întotdeauna ai fost alături de mine, Martin și-ți sunt recunoscătoare pentru asta.

– Aș vrea să mă înțelegi bine. Pe vas...

– Am înțeles foarte bine, Martin, îl opri ea.

Îi întinse mâna cu un gest prietenesc lucru care pe Martin îl umplu de bucurie. Îi prinse mâna reținând-o o clipă în palmele sale.

– Îmi retrag acele vorbe prin care spuneam că te consider frivolă, Delia. Cred că ești o femeie minunată!

Capitolul 6

Septembrie a fost cea mai caldă lună din acel an. După o vară destul de ploioasă, toamna debuta cu un soare strălucitor.

Cu un an în urmă, Deliei i-ar fi plăcut mult căldura. Anul acesta, lucrurile stăteau cu totul altfel. Căldura venea să se adauge la alte probleme pe care i le crea noua ei ocupație.

După trei săptămâni, ea continua să călătorească, să încerce să vândă pentru Kosihome. Mergea din ușă în ușă, din casă în casă, cu acel geamantan greu. Avea bășici la picioarele care i se umflau imediat acum. Încetase să mai glumească pe seama muncii sale, străduindu-se din răsputeri să vândă articolele companiei.

Se învățase cu dezamăgirea, cu refuzurile pe față, și se simțea tot mai fără vlagă.

Abia putea să reziste din salariul pe care-l primea. Era imperios necesar, de aceea, să vândă ceva din care să obțină un comision. La sfârșitul unei zile lungi, epuizante, se simțea atât de sfârșită – lucru nou pentru ea care nu cunoscuse oboseala, încât era gata să renunțe la slujba asta. Numai mândria o oprea s-o facă.

Dar viața avea și compensațiile sale. Nimic nu se putea compara cu momentul în care încheia o tranzacție. Aceste scurte momente de triumf meritau toate strădaniile și sacrificiile. Mai erau și weekendurile în care singurii prieteni rămași Betty, Martin și Bill Radleigh o copleșeau cu atențiile lor. De obicei, Betty venea cu mașina luând-o undeva la munte. Loialitatea ei rămăsese aceeași.

Cu trei săptămni în urmă, Delia se mutase de la Modena într-o cameră mobilată undeva pe Bayswater Road. Era o cameră ieftină dar curată și putea găti la o sobă cu gaze. Era, oricum, mai bine decât să locuiască în vreo pensiune.

Încercase să transforme acea cameră, s-o facă primitoare, cu lucrurile pe care le mai salvase de acasă. O vază de porțelan, chinezării, perdele de brocart, cărți și fotografii ale mamei sale de la nuntă. O acuarelă pe care și-o adusese din Spania reprezentând

o cascadă, pe care o pusese deasupra patului, amintindu-și momentele plăcute în care fusese cu părinții în acele locuri.

Betty insistase să-i aducă o cuvertură de satin pentru pat, cu perne fantezii. Martin îi trimise un covor persan pentru a-l înlocui pe cel existent. Peste tot avea flori venite de la Bill. Avea garoafe, crizanteme, pe care i le aducea zilnic un comisionar. Toate acestea transformară umila încăpere pentru ca Delia să nu mai fie deprimată de ceea ce vedea în jur.

Dar în după amiaza în care Delia se întoarse dintr-o epuizantă călătorie în Dulwich, simți că o părăsea tot curajul.

Când Jenny, femeia de serviciu vârî capul pe ușă să întrebe dacă avea nevoie de ceva, Delia care se întinsese pe pat cu picioarele ridicate pe o pernă cu ochii acoperiți, își presa tâmplele cu mâinile.

– Doriți ceva?

– Da, Jenny, aș vrea un ceai.

– Mă duc să vă fac unul, zise Jenny care o adora pe această frumoasă chiriașă mai ales pentru că transformase încăperea în care locuia, făcând-o de nerecunoscut. Dumnezeule, dar sunteți foarte palidă! exclamă femeia. N-ați avut noroc cu aspiratoarele alea?

– Nu, astăzi nu, zise Delia cu un zâmbet forțat.

– Păcat! răspunse femeia.

Când i se aduse ceaiul, Delia bău două cești, dar nu mâncă nimic. Era prea istovită.

Iar seara trebuia să iasă cu Martin la teatru apoi să cineze cu el. Era atât de frântă încât nu-și dorea decât să stea în pat, să-și plângă de milă. Pe de altă parte, i-ar fi făcut bine să iasă să mai vadă și altceva, mai ales că nu se cuvenea să-l dezamăgească pe Martin care probabil făcuse rezervări.

La șase și jumătate era la fel de epuizată încât simțea nevoia să plângă de durere; situația culmină cu momentul în care vru să încalțe niște pantofi negri de satin, lucru imposibil din cauza picioarelor umflate. Unde erau picioarele ei albe și frumoase îngrijite cu atenție de Marie. Reuși să încalțe unul din pantofi în cele din urmă, dar durerea era atât de mare încât renunță imediat și-l aruncă.

Asta puse capac. Va trebui să-l sune pe Martin să-i spună că nu putea să iasă cu el în seara aceea.

În hol se afla un telefon, chiar în fața camerei sale. Găsi repede o monedă, o introduse în fanta acestuia și auzi:

– Să nu-mi spui că nu poți ieși, Delia!

– Martin, chiar nu pot merge, nu mă simt bine.

– Draga mea! exclamă el îngrijorat, ce s-a întâmplat?

Ea izbucni într-un râs necontrolat.

– Mi s-au umflat picioarele, asta-i tot. Încerca să nu pară îngrijorată, pentru ca el să nu știe care era cauza acelor umflături și bășici de la picioarele ei, de ce avea gleznele umflate.

Dar Martin nu putea fi păcălit prea ușor.

– Vin imediat să te văd, zise el.

– O, nu Martin, te rog, începu Delia.

Dar Martin închisese deja.

După o jumătate de oră era în camera ei, așezat într-un fotoliu și vorbind cu ea, în timp ce ea, îmbrăcată într-o rochie neagră de cocteil din cele pe care nu le vânduse, stătea pe divan fumând îi încerca să mai uite de necazuri.

– Sunt teribil de obosită, Martin: atâta tot. Nu trebuie să-ți faci probleme din cauza mea.

– Nu-mi place deloc slujba pe care ți-ai găsit-o, continua Martin.

– Nu contează. Iar săptămâna trecută am scos ceva bani din comisioane. Numai că mă omoară căldura asta. Este neobișnuită pentru perioada asta din an, nu?

El îi privi fața palidă, găsind-o prea slabă și trasă.

– Delia, draga mea, trebuie să renunți la slujba asta istovitoare! Nu știu ce altceva ai putea face dar... nu vreau să clachezi!

– Nu va fi așa, Martin, vei vedea! Sunt tânără și puternică!

– Știu că nu ești genul de femeie care să se lamenteze.

Delia își întinse picioarele umflate.

– N-am nevoie decât de un somn bun. Mă înțelegi, Martin?

– Desigur, draga mea.

– Îmi pare rău, știu că ai luat bilete. Te-ai putea duce cu altcineva...

– Nu vreau să mă duc cu nimeni altcineva, Delia, zise el zâmbindu-i.

– De ce n-o iei pe Elinor?

Martin se încruntă, fixând cu privirea țigara.

– Nu mi-ar plăcea să merg cu ea, mărturisi el.

– Parcă era îndrăgostită de tine, Martin, îndrăzni ea.

El roși.

– Cred că ar fi o soție bună, completă Delia.

– Dacă astfel îmi sugerezi s-o iau de nevastă, scoateți asta din cap, Delia, o întrerupse el brusc. O cunosc de prea mult timp pe Elinor și n-o văd într-o asemenea postură.

– Dar este vremea să te însori, Martin.

În acest moment crucial, Martin ar fi dorit să-i spună:

„ Delia, te iubesc, te-aș lua de nevastă mine dacă ai vrea! Te iubesc de multă vreme și nu cred că mă voi putea căsători vreodată cu altcineva".

Dar ceva anume îl făcu să fie mai reținut cu vorbele. Își potoli dorința de a-i spune ce simte pentru ea și zise pe un ton obișnuit:

– Mă simt foarte bine cum sunt acum; nu cred că mă voi căsători vreodată.

Delia, care se juca neatentă cu o cutie de chibrituri, se întrebă dacă era dezamăgită de răspunsul lui, dacă așteptase altceva. Apoi se controlă; nu era cazul să reacționeze în vreun fel la vorbele lui Martin. Din toți bărbații de pe lume tocmai la vorbele lui nu trebuia să fie sensibilă. Martin era burlac convins; de altfel, tot timpul fusese așa. Doar nu era îndrăgostit de ea! De aceea îi spuse foarte relaxată:

– Nici eu nu mă voi căsători vreodată, Martin.

El se forță s-o privească degajat, să facă haz pe această temă, cum făcea și ea.

– Sunt convins c-o vei face, Delia. Nu înțeleg de ce te consideri fată bătrână când ai doar douăzeci și unu de ani?

– Realizezi, Martin, că săptămâna viitoare voi fi majoră?

– Chiar așa! exclamă el.

– De obicei tinerii își sărbătoresc majoratul, nu?

Buzele Deliei avură un ușor tremur nervos, dar imediat zâmbi, îndepărtându-și o buclă căzută pe frunte.

– Bine, o să dau o mică petrecere dacă gazda nu va avea nimic împotrivă. Va fi chiar în această cameră, iar invitații veți fi tu, Betty și Bill.

Martin nu mai fu la fel de încântat de idee la auzul numelui lui Bill. Încercă să nu lase să se vadă ce simțea.

– Cred că ar trebui să mă lași pe mine să dau o petrecere pentru tine, Delia. Ai împlinit deja douăzeci și unu de ani? Nu este posibil! Vremea trece prea repede. Parcă ieri...

– Mă simt de patruzeci, din păcate.

– Cu toate astea arăți ca un copil.

– Aparențele sunt înșelătoare, dragul meu Martin. Dar este deja șapte și jumătate, iar tu trebuie să mergi la teatru în seara asta. Trebuie să te duci. De ce n-o iei pe doamna Warnleigh cu tine?

Martin oftă.

– Da, o voi invita pe ea. Mi-aș fi dorit să văd piesa asta cu tine, Delia. Abia așteptam să fim împreună în seara asta!

– Și eu doream asta, Martin. Dar vor mai fi ocazii. De altfel, nu știu ce va spune proprietăreasa doamna Jenkins, dacă va afla că a fost un tânăr, aici, în camera mea.

Martin zâmbi.

– Este și cameră de zi, nu?

– Da, dar până acum n-am invitat pe nimeni aici în afara lui Betty.

– Ea s-a dovedit o bună prietenă.

– Da, a fost foarte devotată. Când îmi amintesc de Connie Berrell și alți așa-ziși prieteni care mă cultivau până nu de mult... Delia făcu o grimasă de parcă ar fi fost gata să pufnească în plâns, apoi se mulțumi să ridice din umeri.

– Nu-ți face probleme, Delia, zise Martin. Eu nu pot intra în categoria bărbaților periculoși, fiind un avocat bătrân...

– Nu arăți a ceea ce spui, Martin.

– Așa am crezut.

– Ziua ești foarte sobru, dar seara, îmbrăcat în costum negru și cravată albă, ai un aer diferit...

– Delia, nu-mi place să te las aici singură...

– Gândește-te că voi adormi la zece minute după plecarea ta.

El nu mai răspunse. Imaginea Deliei culcată în patul aflat în acea încăpere era mai mult decât putea să îndure.

Dacă ea ar fi întins o mână și i-ar fi spus:

– „Stai aici cu mine, Martin", el ar fi îngenuncheat la picioarele ei obosite de atâta alergătură, i le-ar fi îmbrățișat și sărutat. Apoi, ar fi strâns-o la pieptul său.

Dar Delia nu spuse nimic. Îi zâmbi doar, întinzându-i mâna.

Martin care avusese câteva experiențe cu femei ar fi trebuit să știe că atunci când o femeie spune: du-te, ea spune, de fapt, rămâi. Ar fi trebuit să-și imagineze că era foarte singură și obosită în seara asta.

Dar era un bărbat foarte timid și luă drept bune vorbele ei, plecând.

Ar fi fost uluit dacă ar fi știut că după plecarea lui Delia stinsese țigara, se prăbușise pe pat și plânsese amar, cu toate că i-ar fi fost greu să explice cuiva din ce motive.

În noaptea aceea, fu o furtună puternică. Cu toate acestea Delia dormi toată noaptea fiind epuizată fizic și psihic. Dimineața, se trezi cu un cer plumburiu și ploaie puternică. Furtuna pusese capăt acelei călduri imposibile. Acum era într-o zi de toamnă adevărată.

Era udă până la piele când se întoarse târziu după-amiază în camera sa; cu toate că fusese tot o zi lungă reușise să vândă ceva și era mulțumită.

Când ajunse acasă, văzu un frumos Jaguar verde parcat în fața casei ei. Era Bill. O cumpărase pentru a o folosi în cele șase luni de ședere la Londra. Delia cunoștea mașina; se obișnuise de acum cu ea. Mersese de câteva ori cu ea, iar Bill o lăsase să și conducă ceea ce-i plăcea la nebunie.

Se întrebă de ce venise oare în această după-amiază. Probabil că arăt oribil, își spuse ea, dar Bill va trebui să se obișnuiască.

Apăru și Jenny.

– Căpitanul Radleigh a venit să te vadă, dar stăpâna mi-a spus să-l conduc în sufrageria dânsei pentru că în camera ta nu se cuvine să-l primești, acolo este și patul!

Delia pufni în râs, gândindu-se ce repede asociau oamenii patul cu restul problemelor.

– Spune-i căpitanului Radeleigh că vin într-un minut! zise ea. Trebuie să mă uit în oglindă.

Jenny se apropie mai mult șoptindu-i:

– Nu vreau să te superi, dar e mai frumos ca Richard Burton!

– O să-i transmit complimentul tău, Jenny, o să fie foarte încântat!

După alte cinci minute, Delia intra în salonul doamnei Jenkins unde o aștepta Bill.

Alura lui atletică părea să umple încăperea. Era foarte îngrijit ca de obicei. Se ridică imediat ce apăru Delia.

– Iată-te, în sfârșit!

– Dragul meu, Bill, ce cauți în salonul doamnei Jenkins?

– Admiram fotografiile de la nuntă, bunicii și nepoții doamnei Jenkins, zise el făcându-i cu ochiul. Sper că nu te superi că am venit neanunțat, nu? A fost o zi cumplit de plictisitoare și am simțit că trebuie să te văd, să te duc undeva, să dansăm, să mă înveselești...

– Abia m-am întors de la muncă, murmură ea.

El o privi cu bucurie, cu pasiune, lucru pe care Delia îl remarcă imediat.

– Arăți grozav! zise el.

Delia își flutură teatral genele lungi.

– Ai încredere în părerea unui bătrân soldat care nu se simte prea bine zilele astea.

– Bine Bill voi fi de acord cu tine cu toate că abia mă țin pe picioare. Dar trebuie să am încredere în spusele unui prieten.

– Draga mea, eu venisem să te invit undeva în seara asta.

– Dar stabilisem o întâlnire pentru mâine seară!

– Nu ne strică să ne vedem mai des...

– Bill, sunt sigură că ai și alte lucruri mai importante de făcut...

– Le-am terminat pe toate! Am făcut probă la niște costume noi de dimineață, am luat micul dejun cu o mătușă care este fată bătrână și i-am ascultat păsurile, acum vreau să mă simt bine. Și cum o pot face fără tine?

Ea începu să râdă.

– Exagerezi!

– Nicidecum! Am avut un noroc teribil să te întâlnesc pe vaporul ăla! zise el mai serios de data asta.

– Bill, îți cam place să mă mănguleşti!

– Delia, nici nu știi cât am așteptat serile în care am ieșit împreună! Ele au dat culoare permisiei mele. Sper că vom ieși și în seara asta, nu?

– Sunt sigură că doamna Jenkins va avea de obiectat că ies două seri consecutive cu același tânăr!

– Ce contează!

– Apropo, Bill, Jenny, femeia de serviciu, zice că ești frumos ca Richard Burton!

Bill se prefăcu impresionat și se lăsă să cadă într-un scaun.

– Nu știu dacă voi supraviețui acestui compliment.

– Dar Richard Burton este considerat un bărbat foarte atrăgător!

– Tu ce crezi, Delia?

– Nu știu, ți-am comunicat părerea lui Jenny atâta tot. Apoi, Delia mai adăugă: bine, Bill, voi ieși cu tine în seara asta, cu condiția să mă pot încălța adecvat. Aseară n-am putut s-o fac. Picioarele îmi erau teribil de umflate din cauza mersului pe jos și a căldurii.

El încuviință.

– A, încercând să vinzi acele blestemate de aspiratoare!

– Nu știu ce aveți, tu și Martin, cu slujba mea! Cum aș putea trăi altfel? Iar astăzi am câștigat și comision! Te asigur, căpitane Radleigh, că dacă vei încerca aspiratorul firmei noastre nu vei mai vrea să folosești altceva!

Bill sări în picioare, ridicând o mână în sus.

– Oprește-te! Nici de dragul tău n-aș cumpăra un aspirator electric.

Delia pufni în râs.

– Îmi demonstram talentele profesionale, doar, căpitane.

– Acum du-te și îmbracă-te frumos, o rugă el și hai să ieșim undeva, să cinăm, să ne simțim bine, așa cum aștept de mult să se întâmple.

– Nu prea am dispoziția necesară, chiar dacă mă voi putea încălța cu pantofii de seară.

– De ce nu, Delia?

– Nu mă simt în largul meu pentru că aseară am fost invitată la teatru și la masă de către Martin pe care a trebuit să-l refuz.

– Asta nu înseamnă că nu trebuie să ieși cu mine în seara asta!

– Nu, zise Delia, cam neconvinsă.

– Schimbă-te mai repede, nu mă lăsa să-mi pierd răbdarea, începu Bill s-o zorească, mă simt foarte deprimat, se fandosi el.

Era atât de greu să-i reziști acestui bărbat!

Delia se retrase în camera sa să facă duș, apoi să se schimbe cu una dintre puținele ei toalete elegante care-i mai rămăsese.

Se simți atât de bine când adăugă sărurile preferate în apa de baie, iar parfumul acestora începu să se simtă înmiresmând încăperea. Nu zăbovi prea mult ci se șterse și îmbrăcă un set de lenjerie de mătase pe care și-l cumpărase la Paris chiar înainte de nenorocire, apoi se hotărî să îmbrace o rochie scurtă portocalie cu mărgele la gât și mâneci. Reuși fără probleme în seara asta să încalțe pantofii asortați, portocalii. Pe deasupra puse o capă tot scurtă din mătase neagră și când apăru astfel în fața lui Bill, acesta rămase uimit, negăsindu-și cuvintele. Era mai frumoasă ca oricând.

– O! exclamă el în cele din urmă. Oare aceasta este frumoasa noastră agentă comercială?

Delia roși apoi deschise poșeta, pentru a scoate o țigară.

– Face parte din vechea mea garderobă, Bill. Nu mai am decât două toalete de seară, restul le-am vândut.

– Păcat! exclamă el. Meriți să ai numai lucruri frumoase, pentru că tu însăți ești foarte frumoasă, Delia! exclamă el încântat.

Deliei începură să-i ardă obrajii.

– Aprinde-mi țigara, Bill, și lasă complimentele. Chiar dacă ești comparat cu Richard Burton, eu nu sunt Liz Taylor.

– N-am văzut-o niciodată dar sunt sigur că tu arăți mult mai bine.

Delia începu să-mi muște buzele.

– Lasă prostiile, Bill!

Bill deveni dintr-o dată foarte grav. Tocmai era pe punctul de a-i aprinde țigara și rămase cu chibritul în mână.

– Poate că spun numai prostii, dar poți fi sigură că te iubesc, Delia. Totul a început chiar de când ne-am cunoscut atunci, pe vapor. Delia, nu putem continua astfel. Trebuie să te căsătorești cu mine. Draga mea, te rog nu spune nu...Te rog...

Bill se opri deodată, cu obrajii arzând.

Pe moment, Delia rămase fără replică, uimită de pasiunea cu care i se adresase. Se trezi prinsă în brațe. Bill o strângea atât de tare la piept încât abia putea respira.

– Iubito! Draga mea, Delia! Ești cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o! Delia, spune-mi te vei căsători cu mine? Trebuie să spui da, altfel îmi vei rupe inima.

– Dar Bill, începu ea care amețise deja.

– Trebuie să spui da, o întrerupse Bill. Te ador. N-am mai ieșit cu nimeni de când... adică am mai avut două scurte aventuri, dar n-au însemnat nimic pentru mine. Am fost convins că nu mă voi căsători niciodată, dar acum vreau din toată inima să mă însor cu tine, iubito!

– Dar tu știi situația mea, Bill, începu Delia.

– Cui îi pasă? Eu am propriile mijloace de trai. Pot să-ți ofer aproape la fel de mult cât îți oferea tatăl tău. Oricum, viața ta s-ar îmbunătăți mult dacă te-ai mărita cu mine. Și, pentru Dumnezeu, Delia, ai face un om fericit! Iar eu mă voi strădui să fii și tu fericită. Nu poți continua să muncești ca o sclavă!

– Ba pot, Bill, încercă ea să se eschiveze, cu toate că realiza că era un pic cam târziu și numai avea șansă de scăpare.

– Nu poți, Delia! Nu vreau să te mai las să te chinuiești așa! Eu te iubesc din toată inima Delia! Mărită-te cu mine și ne vom întoarce în primăvară la regimentul meu din Asia.

Delia încercă să-și analizeze sentimentele, deși îi era foarte greu.

Își aminti fără să vrea de Lingo. Ea fusese gata să-i suporte divorțul și multe altele numai de dragul lui. El fusese primul bărbat din viața ei. Dar oare, pe acest Bill îl iubea așa cum îl iubise pe Lingo? Bill era mult mai bun, mai atent, mai amabil, mai îndrăgosti de ea. Și mult mai sincer! Dar însemna pentru ea tot ce însemnase Lingo?

– Pentru numele lui Dumezeu, Delia, spune-mi că te vei căsători cu mine! reîncepu Bill. Voi fi nefericit toată viața de acum înainte dacă mă vei refuza, Delia. Ai cumva pe altcineva? De asta nu ești hotărâtă?

– Nu, șopti ea.

Și acesta era adevărul, nu mai exista alt bărbat în viața ei în afară de Martin! Dar Martin nu era îndrăgostit de ea, deși uneori... Martin avea grijă de ea din prietenie pentru tatăl ei sau poate din compasiune. Probabil s-ar simți ușurat de povara grijii pe care i-o purta, dacă s-ar mărita cu un bărbat decent ca Bill.

Lăsă deoparte gândurile despre Martin. Simți dintr-o dată că se simțea bine în brațele lui Bill, mai ales ascultând cererile lui repetate în căsătorie și jurămintile de dragoste.

El continua s-o privească nedumerit, observând că respira greu, că ochii îi erau larg deschiși, într-o atitudine ciudată. Poate era emoționată din cale afară?

– Mărită-te cu mine, Delia, vrei? Te rog, iubito!

Ea cedă magiei momentului, îl prinse după gât, privindu-l în acei ochi mari albaștri care o făcuseră să-l placă de cum îl văzuse.

– Chiar mă iubești, Bill?

– Nu ești conștientă de asta, iubito?

– Dragul meu, Bill! Ai fost atât de bun și de tandru cu mine. Problema este că nu știu dacă te iubesc.

El prinse din nou în brațe acea făptură îmbrăcată în rochia portocalie atât de dragă inimii sale, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

– Trebuie să mă iubești... măcar un pic...

– A, da, șopti ea. Dar am iubit pe cineva cândva, foarte mult. Am jurat că nu voi mai iubi pe altcineva.

– Un jurământ poate fi călcat, de dragul meu Delia, insistă el. Vei ajunge să mă iubești mai mult decât l-ai iubit pe acel cineva.

– Nu știu dacă va fi așa! oftă ea.

– Dă-mi o șansă și nu vei regreta, micuța mea Delia, șopti Bill prinzând-o din nou în brațe strângând-o la piept de parcă astfel voia s-o facă să se hotărască.

– Sunt sigură de asta, zise Delia și ochii i se umplură de lacrimi.

Bill îi șterse lacrimile încet cu grijă.

– Draga, iubita mea Delia! Nu trebuie să plângi! Spune-mi doar că te vei mărita cu mine că-mi vei da șansa de a te face fericită și că vei încerca să mă iubești și tu atât cât vei putea.

– Dacă chiar mă vrei în condițiile astea...

– Delia, exclamă el, cu toate că nu-i dăduse un răspuns clar. Delia, o Delia! exclamă el pecetluindu-i gura cu un sărut.

Când acest sărut se termină, Delia realiză că se putea considera logodită cu bărbatul din fața ei.

El parcă pluti restul serii; era plin de entuziasm, de ardoare. Sărbătoriră evenimentul la Malmaison. Bill făcu risipă de flori, de șampanie.

Când ea încercă să protesteze, el începu să râdă privind-o într-un fel care pe ea începuse s-o plictisească deja.

– Aș fi vrut să fiu milionar, să-ți cumpăr toată Londra în seara asta. Nici nu știi ce fericit sunt și cât te iubesc! Nimic nu este destul de bun pentru tine.

Delia împrumută și ea din starea lui de fericire.

Înainte ca seara să se termine, Delia era tot mai convinsă că nu face o greșeală. Era bine că se mărita cu Bill și uita mizeria în care trăise în ultimele luni.

După masă, merseră la cinema. Rula un film cu soții Burton și Delia insistă să-și ducă proaspătul logodnic să-i vadă jucând pe cei doi renumiți actori.

– Te voi prezenta dublurii tale, Bill, glumi ea.

În mașină înainte de a merge la film, Bill o prinse de după umeri cu un braț și dintr-o dată toată piața Picadilly și luminile ei păliră.

Se simți sărutată și închise ochii sub vraja sărutului lui Bill.

Simțea că nu va trece mult și se va îndrăgosti de acest bărbat care părea îndrăgostit nebunește de ea.

Și dintr-o dată i se păru ceva minunat să aibă la ce să spere ce să aștepte cu nerăbdare, să fie dintr-o dată vie. Căsătoria cu un bărbat ca Bill, nu avea de ce să nu fie una frumoasă, plină de culoare, un succes, așa cum o asigurase el.

El se temea doar de faptul că Delia fiind prea frumoasă, va avea foarte mult succes chiar de una singură. El râdea adesea pe această temă.

– Nu vei avea probleme, voi fi o soție credincioasă.

– Și una a naibii de frumoasă, adăugă Bill. Dumnezeule, Delia, nici nu știi cât mă faci de fericit!

– Și tu mă faci fericită, adăugă ea cam neconvinsă.

Bill o prinse în brațe și o sărută din nou de parcă voia să se convingă că spusele ei erau adevărate.

– Cred că nu mai este nevoie de logodnă așa cum se obișnuiește; ne vom căsători imediat ce se va putea.

Ea ezită. Simțea că ar putea fi fericită alături de acest bărbat, dar spiritul ei independent o făcea să nu se simtă prea bine la ideea că avea să aparțină cuivva care să-i dicteze ce avea de făcut. Gândul acesta o cam speria.

– Nu mă lăsa să aștept, iubito, insistă Bill, cu brațele în jurul umerilor ei deși conducea pe strada Regent cunoscută pentru traficul intens. Să ne căsătorim cât mai repede, să avem o lună de miere prelungită. Vom pleca unde vei dori; pe Riviera, la Monte Carlo, în Spania. Oriunde vei dori.

– Da, aș vrea să revăd Spania, zise Delia. Am străbătut-o cu tata și mi-a plăcut teribil.

– Atunci, să ne căsătorim cât mai repede și să plecăm în Spania, iubito, o urgentă Bill.

Ea începu să râdă depărtându-se de el.

– Poate că așa vom face; mă voi gândi mai bine la noapte iar mine îți voi spune.

El o privi cu un aer speriat.

– Delia, sper că n-o să mă refuzi, nu?

Delia clătină din cap.

– Nu, Bill, mă voi mărita cu tine, doar am promis! Și am început să vreau să mă mărit cu tine!

– Ești un înger! strigă Bill acoperindu-i mâinile cu sărutări.

Privindu-l, Delia nu putu să nu-și amintească de Martin: mă întreb ce va spune Martin....

De parcă i-ar fi citit gândurile Bill îi spuse:

– Va trebui să-i spui prietenului tău, avocatul.

– Desigur. O să-l sun mâine dimineață să-i dau vestea.

– Crezi că va fi de acord? Ce crede despre mine? De fapt acest Martin este ca un fel de tutore al tău, nu?

– Dar nu oficial. Cu toate acestea Martin a avut grijă de mine de la moartea tatei. A fost executorul lui.

– Ce băiat bun! exclamă Bill fericit și nu se mai gândi la Martin Revell în seara aceea. Era prea preocupat s-o convingă pe Delia să se mărite cât mai repede cu el pentru a se mai gândi la cei care ar fi putut constitui o piedică pentru fericirea lui.

Dar gândurile Deliei zburau mereu către Martin, lucru care o tulbura neînțelegând de ce se întâmpla acest lucru, cu o asemenea frecvență. Era obsedată de prezența lui, imaginea lui Martin o hăituia?

Apoi se mai liniști spunându-și că dacă se va căsători cu Bill se va depărta fără să vrea de Martin. El nu se va mai îngriji de ea pentru că va avea cine s-o facă. În câteva luni Bill va prelua frâiele căsniciei lor, o

va duce în străinătate și nu va mai vedea Londra și prietenii decât în trecere, sau în vacanțe. Soțiile ofițerilor trebuia să-i urmeze, să stea departe, oriunde erau trimiși aceștia în misiune.

– Te-ai întristat dintr-o dată, draga mea, observă Bill. Te preocupă ceva? Ai vreo nemulțumire? Spune-mi iubito, voi fi soțul tău, doar!

– Nu mă nemulțumește nimic, Bill, m-am decis; voi fi soția ta! Ne vom căsători când vei dori, dragul meu!

– O, iubito! exclamă el prinzând-o din nou în brațe.

Delia întinse mâinile după gâtul lui și rămase așa cu ochii închiși, sprijinită de umărul lui.

Simțea și ea că o căsătorie rapidă cu Bill ar fi cel mai bun lucru; va pune capăt tuturor problemelor și dificultăților ei. Va porni imediat alături de el în viață, încercând să-și găsească fericirea.

Fu o seară plină și incitantă pentru Delia. Imediat ce ajunseră la cinematograf, ea lăsă toate celelalte gânduri deoparte și se abandonă în brațele lui Bill. După film, merseră să danseze la Ciro; acolo îi prinseră zorii. Iar apoi, când o conduse acasă la cămăruța ei închriată la madame Jenkins, în Bayswater își luară rămas bun cu strângere de inimă.

– Nu-mi vine să te las să pleci, deși știu că va fi pentru puțin timp, zise Bill. Ești atât de frumoasă! Sunt atât de îndrăgostit de tine!

Delia, care se înfiora sub mângâierile lui, se ținu tare.

– Aș fi capabilă să conduc prin toată Londra tot ce-a mai rămas din noaptea asta, dar este o noapte ploioasă, alunecă și oricum, trebuie să păstrăm niște aparențe măcar până la nuntă.

– Mâine vin să te iau să-ți alegi inelul de logodnă.

Strângându-și pelerina în jurul trupului pentru că începuse să simtă frigul nopții Delia era pregătită să coboare din mașină, dar Bill o ridică încet în brațe apoi o duse și o lăsă jos tocmai pe pragul casei doamnei Jenkins, sărutând-o în timpul acesta. Nu voia s-o lase să-și ude pantofii de satin din cauza ploii.

Delia făcu o grimasă.

– Ce bărbat puternic mi-am găsit! exclamă ea.

– Ești atât de mică și ușoară încât nu va fi o problemă pentru mine dacă ai vrea să te duc numai în brațe tot timpul. Consideră-mă ursul venit din Asia care te duce la bungalou.

– Încă nu-mi vine să cred că voi locui în străinătate!

– Este adevărat, draga mea, dar nu uita mâine să mergem să-ți alegi inelul!

– Mâine trebuie să mă duc la serviciu, iubitule.

– În nici un caz nu vei continua munca asta stupidă de vânzătoare de aspiratoare de doi lei, te asigur!

– Nu fi snob, Bill!

– Nu astfel se pune problema. Mai am ceva din permisie și vreau să mi-o petrec cu tine. Nu vreau să stau departe de tine nici măcar o oră. Și în plus de asta, nu mai ai nevoie să lucrezi!

Delia roși de indignare.

– Iată că am ajuns și la prima ceartă!

– Să nu fie prea lungă pentru că vei răci. Mai bine lasă-mă să intru în camera ta.

– Nici vorbă! Doamna Jenkins n-ar permite!

– Foarte bine. Bill își scosese mantaua și o înfășură în ea.

– Bill, trebuie să-mi câștig existența până la căsătorie.

– De ce, Delia?

– Nu mai insista, vreau să câștig niște bani, știi tu, pentru trusou.

El o prinse de mână.

– Delia, nu vreau să continui cu slujba asta! Te rog...

– Trebuie s-o fac până la căsătorie.

– Atunci să luăm o licență specială și să ne căsătorim mâine. Ce zici de ideea asta?

– Nu mai insista, Bill!

– Atunci, poimâine. Ai spus că te însori cu mine când voi vrea eu.

– În acest caz, o vom face în două săptămâni și cred că acesta este termenul cel mai rezonabil, care nu dă nimănui bătăi de cap.

– Bine, Bill, dacă insiști... în acest caz, voi renunța la slujbă la sfârșitul săptămânii viitoare.

Bill ar fi trebuit să fie mulțumit de această ultimă variantă. A doua zi era duminică. Delia îi promisese să petreacă seara cu el. Bill luă de la ea un inel cu perlă pentru a ști măsura celui pe care urma să i-l cumpere, promițând să aleagă el unul, iar ea să fie de acord cu el, după-amiază când se vor vedea.

– Ce fel de inel ți-ai dori? o întrebă Bill. Mai precis cu ce piatră?

– Nu am o piatră preferată. Nu-mi plac diamantele și nici nu-mi doresc un inel foarte scump. Las la alegerea ta.

– Foarte bine!I Voi alege la Woolworth, zise el solemn.

Ochii negri ai Deliei sclipiră. El o prinse din nou în brațe.

– Pe mâine, iubita mea.

Delia se îndreptă somnoroasă spre camera ei ascultând zgomotul făcut de roțile mașinii care se depărta.

Se uită la geamantanul de piele în care ducea aspiratorul model care se afla într-un colț al încăperii. Privindu-l, scoase dintr-o dată limba la el.

– Ah, abia aștept să scap de tine! La revedere dragă aspiratorule! O săptămână și nu voi mai explica nimănui calitățile tale!

Cu aceste vorbe, Delia se aruncă pe pat cu ochii închiși.

Dar dintr-o dată nu mai simți oboseala. Simți că trebuia să-i scrie lui Betty. Draga ei prietenă se va bucura pentru ea. Betty îl plăcea pe Bill și chiar mai mult, îl plăcea pe John Blaker adjutantul lui Bill care fusese cu ei la un picnic cu o săptămână în urmă. Betty se mai întâlnise cu Blaker de atunci; se pare că o nouă poveste de dragoste plutea în aer!

Mă simt revenită la viață, se gândi Delia, scriindu-i prietenei sale.

Înainte ca Delia să adoarmă, apărură zorii filtrându-se prin ferestre.

Capitolul 7

Martin încerca să ajungă la un rezultat cu un client mai în vârstă care avea probleme cu compania sa cu capital insuficient, când îl sună Delia, pe la ora unsprezece. Martin simți că inima începe să-i bată mai tare.

– Da, draga mea.

O auzi chicotind.

– Am simțit nevoia să-ți împărtășesc vestea cea mare, Martin, bunul meu prieten. Desigur, la ora asta ar fi trebuit să fi fost deja la muncă, vânzând celebrele aspiratoare, dar uite că nu sunt acolo ci într-o cafenea de unde te sun.

– Ce s-a întâmplat, Delia?

– Ceva minunat!

– Ce anume, Delia? Martin strânse bine receptorul în mână.

– M-am logodit și mă voi căsători foarte repede.

– Felicitări, Delia, zise Martin cu jumătate de gură. Îl cunosc pe fericit?

– Da, este Bill. Martin trase aer în piept. Desigur, era vorba de Bill. Trebuia să se aștepte la o veste legată de acest nou dușman al lui.

– Delia, te rog să mă scuzi, zise el am o problemă cu un client care se află în biroul meu acum. Vorbim mai târziu, da? Iei masa cu mine?

– Nu pot, Martin. Mă întâlnesc cu Bill.

– Atunci, să ne vedem înainte de prânz.

– Bine. Te voi suna eu.

Martin puse receptorul în furcă. Totul i se întunecă în fața ochilor, iar inima îi bătea foarte tare. Delia se logodise...Delia urma să se căsătorească....iar asta însemna că va pleca în străinătate, la mii de kilometri distanță unde pentru el va fi greu s-o mai vadă. Nu putea suporta această idee.

Lăsă capul încet pe birou simțind că toată încăperea începuse să se învârtă cu el.

Dimineața i se păru interminabilă până când îl sună Delia.

Nu se putea concentra asupra muncii sale nu putea să se gândească la nimic, la nimeni ci doar la Delia și la faptul că se logodise și era pierdută pentru el.

La ora unu, Delia încă nu venise. La unu și jumătate nu apăruse încă. Martin care străbătea încăperea cu pași mari privind îngrijorat la ceas, începu să creadă că Delia nu mai venea. Dar ea nu era genul de fată neserioasă. Oare nu cumva se întâlnise cu acel Radleigh și uitase de el?

La ora două fără un sfert, Martin se hotărî să sune la doamna Jenkins proprietăreasa Deliei să întrebe dacă miss Beringham era acasă.

– Vă rog să-i spuneți că o caută Martin Revel și aș vrea să vină de urgență la telefon.

– Îi voi spune, zise doamna Jenkins, dar nu știu dacă va putea să vină biata de ea.

– De ce spuneți asta? Ce s-a întâmplat?

– A primit niște vești teribile, sărăcuța. Prietena ei, miss Willis și un domn sunt acum cu ea.

Martin sări în sus. Puse receptorul în furcă își luă repede pălăria și haina și opri un taxi.

Nu-și putea închipui ce fel de vești primise Delia. Probabil erau în legătură cu Radleigh, nu? Dar nu putea fi el, doar cu câteva ore în urmă îi spusese fericită că se logodise cu el!

Indiferent ce se întâmplase, se va duce la ea. Trebuia să-i fie alături; Delia nu mai avea pe nimeni acum, după moartea tatălui său. Trebuia să-i dea ajutor, căci avea nevoie de el.

***

Cu două ore în urmă, Delia se afla într-o cafenea din Dulwich și era fericită. Tocmai vorbise cu Martin la telefon. Și vânduse un aspirator! Norocul începuse să-i surâdă, se gândise ea atunci. Avea nevoie de bani, era foarte adevărat. Voia să se mărite cu Bill având un trusou adecvat chiar dacă primise asigurările lui că îi va pune totul la dispoziție după căsătorie.

Delia sperase că va primi un telefon devreme de la el dimineața înainte de a pleca să vândă aspiratoare, dar nu primise nici un mesaj. Iar ea, imaginându-și că Bill dormea profund în camera sa de hotel, nu-l sună.

Pe de altă parte, era cam târziu și trebuia să se grăbească pentru a trece pe la toate casele de pe lista din ziua aceea pentru a termina mai devreme.

Pe la ora douăsprezece, se gândi că muncise destul pentru ziua aceea. Fusese un triumf să scape de un aspirator așa de dimineață și aștepta weekendul. Se va

duce acasă va face duș se va schimba apoi va lua masa cu Bill. Pe drumul spre restaurantul unde se întâlnea cu Bill îl va suna pe Martin.

La douăsprezece și un sfert, înainte de a ajunge acasă văzu o mașină parcată în fața acesteia dar care nu era mașina lui Bill. Deodată, o recunoscu; era mașina căpitanului Blaker, prietenul lui Bill. Nu-și închipuia de ce venea acesta acasă la ea la o astfel de oră.

Betty îi deschise ușa de la intrare. O altă surpriză.

– Ce faci Betty? o întrebă ea. Cum de te afli aici? Arăți teribil în acest costum albastru. Este desigur un Fortnum.

Delia făcu o pauză și zâmbetul îi pieri. Văzu figura gravă a lui Betty și înțelese că s-a întâmplat ceva rău.

– Ce este Betty? Ce s-a întâmplat? Ceva rău?

– Da, draga mea, zise Betty printre suspine. Căpitanul Blaker m-a însoțit până aici.

– De ce? întrebă Delia, tot mai nedumerită. Intrând în salonul doamnei Jenkins îl găsi acolo pe căpitanul Blaker care fuma. Acesta era un bărbat zâmbitor mereu bine dispus, dar acum era trist și avea o mină îndurerată. Întinse mâna spre ea, apoi mâinile îi căzură pe lângă corp.

– De ce sunteți atât de sinistri? exclamă Delia. Ce s-a întâmplat?

Betty și căpitanul Blaker schimbară priviri. Acesta începu să tușească încurcat.

– Ar fi bine să-i spui tu, Betty, zise el îndreptându-se spre fereastră.

Betty cu ochii ei mari plini de lacrimi, o prinse pe Delia de umeri.

– Draga mea, am încercat cu disperare să dăm de tine. Am venit acum o oră și doamna Jenkins ne-a spus că ai plecat la lucru, apoi vei lua masa cu Bill. Așa că am rămas aici să te așteptăm sperând că vei veni să te schimbi înainte de a te întâlni cu...

Ea nu rosti numele lui Bill. Dar Delia o făcu.

– Da, iau masa cu Bill.

Se lăsă din nou tăcerea.

Betty îi arunca priviri disperate căpitanului Blaker, dar acesta continua să stea cu spatele spre ele, și nici nu răspunse.

– Delia draga mea, trebuie să te pregătești pentru ce este mai rău. Bill nu va putea veni la restaurant.

Deodată Delia realiză că se întâmplase ceva și încă ceva foarte grav din moment ce John Blaker și prietena ei Betty se aflau aici la această oră și că motivul acesta era legat de Bill. Ceva i se întâmplase. Delia simți dintr-o dată că nu mai are aer.

– S-a îmbolnăvit? Spuneți-mi...

– Nu știu cum să-ți spun, draga mea.. începu Betty.

Delia o scutură de mână.

– Orice ar fi trebuie să știu. S-a îmbolnăvit?

– Mai rău decât atât, Delia.

Delia simți că sângele i se scurge tot din obraji, iar inima nu-i mai bate.

– Ce vrei să spui? Pentru numele lui Dumnezeu?

Dar Betty, sensibilă și plină de emoție, izbucni dintr-o dată în plâns fără să poată spune motivul.

– John! insistă ea pe lângă Blaker. Te rog, spune-i tu, eu nu pot s-o fac!

Blaker se întoarse spre ele.

– Îmi pare teribil de rău că trebuie să-ți aduc astfel de vești, Delia, dar trebuie să știi. Noaptea trecută după ce te-a adus acasă, bietul Bill a avut un accident; știi doar că șoseaua era umedă...

El se întrerupse, cu un gest de neputință, din mână.

– Știam că drumul era alunecos, doar l-am prevenit! Ce s-a întâmplat?

– Da, a intrat într-un camion al poștei, apoi s-a mai lovit de un parapet.

Delia deschise ochii mari, îngrozită.

– Te rog să-mi spui tot ce știi, căpitane!

– Mașina lui a fost cea mai afectată, iar bietul Bill s-a lovit foarte rău la cap. A fost dus la spital. Nu avea nici un document la el din care să reiasă cine este, ce i s-a întâmplat și până azi dimineață nu și-a recăpătat cunoștința. Atunci a trimis după mine. Noi am fost prieteni foarte apropiați mult timp. Și nu avea pe nimeni altcineva de care să regrete că-l lasă...

Obrajii Deliei începură să ardă. Mâinile îi tremurau.

– Dar mă avea pe mine! De ce nu m-a chemat? Trebuie să mă duc imediat la el...

– Stai puțin Delia, o întrerupse Blaker încet punându-i o mână pe umăr. Lucrurile stau mai rău decât crezi. Vezi tu, Bill a știut că va muri atunci când m-a chemat. Nu voia să te supere pe tine; de fapt voia ca tu să ți-l amintești așa cum a fost. Mi-a spus că hotărâseți să vă căsătoriți noaptea trecută. Este o tragedie pentru amândoi, Delia...

Blaker simțind că-l podidesc lacrimile, se întoarse cu spatele spre ea.

Delia lăsă să-i scape un geamăt de durere.

– Căpitane Blaker, vrei să spui că Bill a murit?

– Din păcate, acesta este adevărul. Și-a pierdut cunoștința imediat și nu și-a mai revenit de atunci. Eu am plecat s-o caut pe miss Betty, apoi am venit

împreună aici. I-am fost un prieten devotat lui Bill; pierderea este la fel de mare și pentru mine. Ultimele lui vorbe au fost să nu-l plângi ci să-ți continui viața amintindu-ți fericirea pe care o plănuiserăți.

Delia rămase incapabilă să scoată o vorbă. Ochii îi erau larg deschiși și nu putea articula nici un cuvânt; era îngrozită.

După câteva secunde, zise cu oarecare dificultate:

– Betty, ți-am scris o scrisoare noaptea trecută, după ce m-a adus Bill acasă. Probabil o vei primi mâine.

Betty scutură din cap cu ochii în lacrimi. Dar Delia nu mai plângea. Conștientă că din nou lumea se prăbușea sub picioarele ei, îl întrebă pe Blaker:

– A avut răni mari?

– Da, dar n-a suferit prea mult. Avea coloana vertebrală ruptă.

– N-aș fi vrut că Bill să sufere, repetă Delia.

– N-a fost conștient decât în clipele în care mi-a vorbit. Medicul mi-a spus c-a murit foarte ușor.

– Aș fi vrut să fiu acolo cu el, să-l ajut, murmură Delia.

– Nu te-ar fi recunoscut, zise Blaker privind-o cu compasiune. Și nu cred c-ar fi vrut să-l asiști pe patul de moarte. Ți-a transmis toată dragostea lui și asta.

Blaker și-ar fi dorit ca această tânără zveltă și curajoasă din fața lui să nu fi avut atâta forță de a înfrunta destinul implacabil. Scoase un inel din buzunar și i-l întinse.

– Este de la Bill, a vrut să ți-l dea.

Delia luă inelul. Îl strânse în palmă până când încheieturile i se albiră.

– Îți mulțumesc, căpitane. Mă bucur să-l am.

– I-am telegrafiat mătușii sale din Gloucestershire, asta am putut face.

– Aș vrea s-o cunosc, șopti Delia.

– O, dar am uitat, bietul Bill ți-a mai transmis un mesaj.

– Care?

– A spus că nu vrea să fii prezentă la înmormântarea sa, să-l plângi sau să-i trimiți flori. Nu vrea să-ți amintești decât orele plăcute petrecute împreună. Voia să-ți amintești de el ca de un vis frumos.

Aceste cuvinte zdruncinară până și curajul Deliei. Îi spuse cu jumătate de glas;

– Îți mulțumesc pentru tot, dar acum te superi dacă te rog să mă lași singură? Ne vom vedea în alte împrejurări dar acum aș vrea să fiu singură.

Betty o îmbrățișă.

– Te rog să trimiți după mine dacă te vei simți singură, Delia.

– Îți mulțumesc, Betty.

– Nu vrei să rămân cu tine?

– Nu, Betty vreau să fiu singură.

Blaker luă mâna Deliei.

– Vom mai trece pe aici, Delia. Cred că nu trebuie să-ți mai spun cât regret moartea lui Bill.

– Și eu, răspunse Delia. Era un om minunat. Și un prieten bun.

Delia nu mai putu vorbi pentru că lacrimile îi împăienjeniseră ochii.

John Blaker își puse pălăria o luă pe Betty de braț și o conduse spre mașină.

– Aș vrea să luăm prânzul împreună Betty, avem nevoie de o băutură tare să ne revenim puțin. Dumnezeule, ce tragedie! Bill era în floarea tinereții, și tocmai acum se și îndrăgostise! Biata fată ce lovitură pentru ea!

– Și abia și-a revenit după moartea tatălui ei!

– Mă înclin în fața acestei fete, zise Blaker. Este una dintre cele mai frumoase pe care le-am cunoscut.

Betty îl privi cu recunoștință. Deodată, se simțiră foarte apropiați.

Capitolul 8

Delia se trânti pe pat, cu fața îngropată în pernă. Avea în mână inelul de logodnă al lui Bill. Repeta mereu:

– O, Bill, de ce a trebuit să se întâmple asta?

Când sosi Martin, își recăpătase controlul. Ochii îi erau roșii de plâns.

– Mă bucur c-ai venit, Martin, îl întâmpină ea.

Martin o privi îngrijorat.

– Draga mea? Ce este cu tine? Am sunat pentru că n-ai mai venit la birou așa cum mi-ai promis iar doamna Jenkins mi-a spus c-ai primit vești foarte proaste, că ești cu Betty și un alt bărbat.

– Abia au plecat.

– Unde este Radleigh? Parcă trebuia să vă întâlniți la prânz.

Delia îl privea cu mâinile în buzunarele costumului de culoare închisă care o subția și mai mult.

– A murit, Martin.

Lui Martin i se păru că n-a auzit bine.

– Mort? repetă el această veste incredibilă. Dumnezeule!

– A avut un accident cumplit după ce m-a lăsat acasă, noaptea trecută. A murit în dimineața asta la St George.

– Dumnezeule, repetă Martin. O privi pe Delia care nu mai plângea dar după tremurul buzelor se vedea că este încă șocată.

– Încă o dată se vede că am foarte mult noroc! A murit chiar când hotărâsem să ne căsătorim!

– Sunt uluit! zise Martin. Este cumplit de trist! Bietul Radleigh!

– Într-adevăr, bietul Radleigh! Era atât de îndrăgostit de viață!

Martin o privea incapabil să scoată o vorbă. Era profund șocat de vestea dată de Delia. Iar imaginea ei, trasă la față, cu ochii plânși, palidă, îl îndurera și mai mult. În cele din urmă își găsi cuvintele.

– Delia crede-mă nici nu știu ce să spun, totul este atât de... nici nu-ți pot spune în cuvinte cât de rău îmi pare.

Ea își îndepărtă o șuviță rebelă cazută pe frunte.

– A fost dorința lui să nu merg la înmormântare, să nu vărs nici o lacrimă pentru el, să continuu munca mea să nu mă mai gândesc la el.

– Dar munca asta a ta este cumplită!

– Trebuie s-o păstrez! Trebuie să muncesc pentru că nu mai am la ce să sper acum. Îmi făcusem planuri minunate cu Bill, dar este evident că nu se vor materializa vreodată!

– Draga mea! exclamă Martin.

– Desigur a fost o logodnă scurtă, de câteva ore adăugă Delia cu un râs nervos.

– Asta nu înseamnă că n-ai fost îndrăgostită de el, zise Martin cu o urmă de gelozie.

– Am fost. Și aș fi fost și mai îndrăgostită dacă aș fi avut răgazul necesar. Era un bărbat extraordinar.

– Biata mea Delia!

Ea își aruncă părul spre spate cu un gest nervos.

– Așa îmi face mie viața; sunt condamnată să nu fiu fericită!

Martin scutură din cap. Nu avea răspuns acum pentru ea, ci numai milă, care-l făcea să vrea s-o consoleze.

Delia îi întâlni privirea. Întinse mâinile spre el.

– Te rog, nu-mi spune că ți-e milă de mine, Martin. Sunt foarte bine, mă voi descurca. Nu-ți face probleme.

Martin îi prinse mâinile mici ținându-le în palmele sale.

– Draga mea, murmură el fără a fi conștient că folosea acest apelativ pentru prima oară cu ea. Aș da orice să-l pot reînvia pe Radleigh, să-ți readuc fericirea.

Ochii Deliei fură din nou inundați de lacrimi. Ea îi șopti:

– Nu poți Martin, știu că nu poți, o astfel de lovitură îți ia ceea ce nu-ți poate readuce nimeni!

– Cu ce te pot ajuta Delia?

– Cu nimic. Fii prietenul meu în continuare, atât. Nu știu dacă aș suporta să te pierd și pe tine.

– Nu mă vei pierde, dragă copilă. Uite, Delia, de obicei te opui la inițiativele mele, dar astăzi lasă-mă să fac așa cum cred de cuviință.

– Mulțumesc, Martin. Ce-ai vrea să fac?

– Să vii cu mine la Hampstead în acest week-end. Elinor este plecată în Sussesx, la niște veri. Lasă-mă să am grijă de tine cu mătușa Eva, iar dacă luni insiști să-ți reiei slujba ...

Delia capitulă. Era prea tristă, prea obosită pentru a mai opune rezistență. Prefera să fie cu Martin decât cu oricine altcineva, pentru că pe el îl cunoștea atât de bine, era singurul care o înțelegea.

Își luă câteva lucruri și porniră spre Hampstead. Deodată, în mașină fiind, își aminti cele spuse de

Blaker despre felul în care derapase mașina lui Bill, cum acesta fusese lovit, cum zăcuse în ambulanță, apoi murise la spital. Oftă din toată inima, ceea ce-l făcu pe Martin să-i pună o mână protector pe umeri. El care ghicise ce fusese în mintea ei, îi spuse șoferului să meargă mai încet.

Continuară astfel drumul spre Hamsptead în tăcere, iar Delia își ascunse fața la umărul lui.

***

Era o dimineață frumoasă de iunie la nouă luni după tragica moarte a lui Bill, iar Delia lua micul dejun în cămăruța ei de la Bayswater, citind Morning Post. Un paragraf îi produse o mare bucurie":

„Căsătoria dintre căpitanul John Arthur Blaker și miss Elizabeth Mary Willis va avea loc în Hong Kong la sfârșitul lui august."

Cu un oftat, Delia lăsă jos ziarul, luă micul dejun și-și așeză cu grijă pălăria pe cap. Dacă nu se grăbea întârzia la serviciu. În timp ce-și așeza pălăria de pai pe cap, se gândea: Ce bine că s-a întâmplat așa! Draga mea Betty! Sper că va fi fericită! Dar ce vorbesc eu? Sigur că va fi! John este un scump!

Știuse desigur de multă vreme că Betty și John vor sfârși printr-o căsătorie. Dragostea lor care începuse pe când Bill era încă în viață nu putea sfârși altfel.

Betty era probabil în al nouălea cer, iar John îi trimitea lungi telegrame din Hong Kong.

Betty care-și petrecuse duminica alături de Delia regreta un singur lucru, după cum spunea ea că draga și buna ei prietenă nu putea fi prezentă la cununie.

***

Delia muncea din greu pentru a-și câștiga existența. Imediat ce-și revenise după șocul morții lui Bill, se dedicase muncii cu trup și suflet. Munca era singurul antidot pentru suferința ei. Bill îi ceruse să nu poarte doliu și să nu plângă după el, ceea ce și făcuse. Puse inelul de logodnă în cutia cu puținele bijuterii pe care le mai avea și după acel sfârșit de săptămână petrecut cu Martin și mătușa lui nu mai vorbise despre această tragedie. Numai Martin, care o cunoștea foarte bine, știa că n-o dăduse uitării.

Vechea rană se redeschise puțin în timpul discuțiilor cu Betty despre apropiata sa căsătorie. Betty urma să se bucure de tot ce pierduse ea Delia. Dar nici măcar Betty nu știa cât de greu îi era să lupte cu amintirile.

Cu toate acestea Delia era conștientă că fiind foarte tânără nu-l cunoscuse pe Bill într-atât încât să facă o tragedie din pierderea lui. De acum își revenise și putea din nou să discute firesc despre el.

Martin Revell era tot mai prezent în viața ei. Bunătatea și înțelegerea lui mai ales după moartea lui Bill avuseseră un efect benefic asupra ei. Știa că nu va putea să-i fie suficient de recunoscătoare pentru tot ce făcuse. Era mereu atent cu ea făcea eforturi să-i facă viața mai ușoară. O lăsa să facă ce dorea nu mai discuta cu ea în contradictoriu. Învățase că Delia avea propriul drum și trebuie să-și poarte singură toată bătăliile.

Petrecuseră recent câteva seri amuzante. Pentru a-i face plăcere el învățase să danseze, lucru de care nu-i păsase până atunci. Era grațios, avea picioarele lungi, și se mișca ușor și chiar începu să-i placă dansul numai pentru că dansa cu ea. Bineînțeles, nu-i spusese asta niciodată. Știa că ei îi place mult să danseze. La ultima lor întâlnire, Delia îi spusese în glumă că avea o influență nefastă asupra vieții lui de avocat.

– Înainte nu prea zâmbeai, Martin, zise ea. Acum, în schimb...

– Pun asta pe seama bunei tale influențe, îi răspunsese el. Mă simt cu zece ani mai tânăr.

– Se și vede Martin. Arăți foarte bine!

Cuvintele ei îl făcură să roșească.

Delia petrecuse Crăciunul cu Martin și doamna Warnleigh, care-i arătaseră numai bunătate. Elinor fusese și ea foarte amabilă: Elinor, care odinioară o invidiase pentru că avea dragostea lui Martin.

Dar aceasta fusese pură gelozie și pierise cu timpul, mai ales că în timpul toamnei Elinor se îndrăgostise. Renunțase la visele fără speranță legate de Martin. Un tânăr prelat cu care ea lucrase îndeaproape la actele caritabile la care participa îi oferise inima sa și Elinor îl acceptase.

Se căsătoriseră în ianuarie și plecaseră la scurt timp în Africa, unde soțul lui Elinor lucrase înainte.

Delia se gândea că oricum Elinor va sfârși prin a face acte de caritate. Devotamentul său față de Martin fusese rezultatul contactului zilnic cu acesta, dar sosirea tânărului prelat pusese capăt tristeții ei.

Pe la Anul Nou Delia părăsi compania de vânzări. Afacerile nu mergeau deloc bine și domnul Brown primise de la superiorii săi instrucțiuni să reducă lista vânzătorilor la jumătate.

Delia, care nu-și revenise încă de pe urma gripei avute, nu mai vânduse numărul de aspiratoare cerut de companie pentru a-i justifica existența, așa că fu nevoită să plece.

Urmase o lună dificilă pentru ea, plină de gânduri negre și probleme.

Atunci veni o veche prietenă în ajutorul ei. Cu ani în urmă, Delia cunoscuse o companie de cosmetice și înfrumusețare, numită Babs St James. Babs era căsătorită cu un bărbat care o lăsă curând pentru o actriță.

În luna februarie, Babs deschisese un magazin de pălării și pelerine. Lumea se năpustise asupra magazinului și vânzările mergeau foarte bine. Betty, care căuta mereu toalete noi recurse la Babs pentru reînnoirea garderobei sale și o rugă pe aceasta să-i ofere o slujbă Deliei. Babs avea un post vacant de vânzătoare și Delia îl acceptă.

Era o muncă mai ușoară decât cea de vânzare a aspiratoarelor și mai bine plătită. Era mai puțin obositoare, decât să umble din casă în casă pe orice vreme.

Magazinul lui Babs, care se numea Babette, se dezvolta rapid. Avea un salon de expunere în strada Albemarle, unde Delia lucra de la nouă la cinci.

Avu un moment mai dificil când Lingo Hewes intră însoțit de o femeie frumoasă, ultima lui pasiune după cum avea ea să afle; era tot căsătorit cu Phil.

Delia se confruntă cu el față în față. Lingo, insolent ca întotdeauna o salută. Îi aruncă un zâmbet forțat,

apoi își concentră atenția asupra blondei platinate care era cu el și în final îl făcu să plătească mai mult decât era cazul.

Avu o adevărată plăcere să vadă ce puțin o afecta apariția lui Lingo. Îi relată incidentul lui Martin cu care cină în seara aceea și-l făcu să râdă când îi descrise figura lui Lingo.

Întârzie la magazin în această dimineață de iunie pentru că sună telefonul tocmai când voia să iasă.

Jenny alergase după ea:

– Este pentru dumneavoastră, miss.

Se întoarse la telefon. Era Martin.

– Trebuie să ne vedem în seara asta și te avertizez că nu mă poți refuza!

– Dragul meu, cât de importantă este întâlnirea asta, deoarece stabilisem să iau masa cu una dintre colege.

– Amân--o!

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse Martin, ezitând oarecum, numai că trebuie să plec o vreme și aș vrea să-mi iau rămas bun de la tine.

– Să pleci? Când?

– La sfârșitul săptămânii, în Spania.

– O, Martin, pleci în iubita mea Spanie?

– Da, merg cu afaceri la Madrid.

– În acest caz, trebuie să ne întâlnim înainte de plecarea ta!

– Bine în acest caz la șapte și jumătate la Qualino. Ba nu, vin eu să te iau de acasă.

Delia era gata când Martin apăru la șapte și un sfert.

– Arăți foarte bine, Delia, îi spuse el. Ți-a revenit și culoarea din obraji. Îți prieste munca la Babette.

– Da, și îmi place chiar. Dar spune-mi veștile tale.

Martin își aprinse o țigară, urmărind-o cum își îmbracă o pelerină verde de catifea.

– După cum ți-am mai spus, plec la Madrid cu afaceri.

– Cât vei lipsi?

– Două săptămâni. De fapt, invitația este pentru o lună, pentru că patronul respectiv m-a invitat să stau într-o vilă a sa din sud.

Delia își mai aplică un strat de ruj.

– Ce noroc, Martin!

– Nu prea vreau să mă duc, dar mătușa Eva susține că am nevoie de o vacanță.

– Așa este. N-ai mai avut o zi liberă de luni de zile.

– Dar tu, draga mea?

– Eu nu-mi pot permite o vacanță.

Apoi Delia se întoarse spre el.

– Clientul tău nu mă poate include în invitație? Voi veni ca secretară, știu puțină spaniolă.

– Dacă te-ar fi invitat n-ai fi venit, Delia!

– Cum să nu vin? Veni spre el și-l prinse în brațe. Martin m-ai putea lua ca secretară?

Martin îi simțea parfumul atât de drag pe care-l asocia întotdeauna cu prezența ei. Deodată dezastrul pe care el voise mereu să-l evite se petrecu. Își pierdu controlul, luă mâinile Deliei în palmele sale.

– Nu știi ce spui, Delia! Cum să mergi cu mine la Madrid ca secretară? Vorbești despre o călătorie de afaceri cu un bărbat de parcă ai fi... apoi se opri.

Surprinsă, Delia îl privi. Obrajii i se colorară subit, iar inima începu să-i bată neregulat.

– Îmi pare rău, Martin, n-am vrut să te afectez în vreun fel.

– Dar ai făcut-o, zise el printre dinți.

– Dar spune-mi de ce n-aș putea merge ca secretara ta? îl întrebă ea.

– Pentru că, draga mea Delia, nu ești genul de femeie cu care se poate face o călătorie platonică, sau cel puțin asta este ce simt eu. Ești Delia Beringham pe care eu o iubesc de teribil de multă vreme. O, Dumnezeule, exclamă el, iar am făcut ceea ce nu trebuia să fac!

Martin se așeză, scoase o batistă și-și șterse fruntea.

Delia continua să-l privească, cu inima bătându-i mai tare ca de obicei.

Pentru un moment nimeni nu mai scoase o vorbă. Ea continua să-l privească așteptând o explicație de la el.

Cândva, cu un an în urmă, ea crezuse că știa ce era în inima lui Martin, știa că este iubită și de asta el se comportase astfel în legătură cu Lingo. Acum avea o confirmare. Martin o iubea cu adevărat. I se făcu dintr-o dată teamă. Nu merita o astfel de dragoste.

Martin ridică încet capul; avea fața foarte palidă.

– Îmi pare rău, Delia. M-am făcut de râs. Sunt un prostănac.

Ea respiră adânc venind spre el.

– Nu, n-ai făcut asta, Martin. Dacă trebuie să fie cineva considerat prost aceea sunt eu.

– Nu trebuia să spun ce am spus...

– De ce nu, Martin?

– Pentru că atâta timp cât n-ai fi știut, prietenia noastră ar fi continuat. Acum nu se mai poate.

– De ce nu, Martin?

– Trebuie să înțelegi, ți-am spus că nu ești genul de femeie pe care s-o pot lua ca secretară. Dacă te-aș lua la Madrid te-aș lua ca soție, iar ca prietenă nu mai pot îndura să te văd. Nu înțelegi că am stricat totul?

Însemni atât de mult pentru mine, Delia. Nu suport ideea că va trebui să pleci din viața mea, dar din păcate așa va fi...

– Dar dacă ți-aș spune că nici eu nu suport să te știu ieșit din viața mea?

– Nu vorbești serios, Delia!

– Ba vorbesc foarte serios, Martin, și trebuie să mă crezi! După toate cele prin care am trecut împreună nu-ți pot spune la revedere fără a te mai vedea atâta timp.

Martin o privi lung:

– Delia! Delia mea!

Ea se înflăcără de pasiunea din ochii lui:

– Dacă nu vrei să mă iei așa la Madrid, ia-mă ca soția ta! Consideră că te cer în căsătorie, Martin! Când m-ai cerut după moartea tatei am crezut c-o faci din milă. Dar propunerea mea este din dragoste, te iubesc foarte mult Martin și nu vreau să te pierd. Nu suport să știu că pleci fără mine!

– Iubita mea! exclamă Martin prinzând-o în brațe atât de strâns încât îi simți inima cum bătea să-i spargă pieptul. Iubito, nu te-am cerut în căsătorie din milă, ci din iubire. Dintotdeauna te-am iubit, dar mi-ai părut intangibilă. Au apărut Hewes și bietul Radleigh și am stat în expectativă. Nu mi-am închipuit că ai putea ajunge să te îndrăgostești de mine.

– Întotdeauna mi-ai fost drag, Martin, dar numai în ultimul timp m-am îndrăgostit de tine.

– Delia, iubita mea, este adevărat ce-mi spui?

– Da, murmură ea prinzându-l cu brațele de după gât și sărutându-l. Au fost doi bărbați în viața mea, după cum prea bine știi. Dar privind în urmă realizez că pe tine te-am iubit cel mai mult.

Martin închise ochii.

– Iubito, nu pot să cred că este adevărat!

– Ești sigur că vrei să fiu soția ta, Martin? murmură ea cu lacrimi în ochi. N-aș mai suporta o altă tragedie.

– Nu va fi nici o tragedie, Delia, șopti el. Dacă te-ai hotărât să vii cu mine, atunci fă-ți bagajele și mâine dimineață vom zbura la Madrid!

– M-am hotărât, Martin! zise ea cu lacrimi în ochi.

– Iubita mea, șopti Martin. Ai fost visul meu neîmpărtășit de zile și nopți, care acum se transformă în realitate!

– Așa este, iubitule, răspunse ea sărutându-l.

Sfârșit